

ΕΙΔΑΙΟΣ ΟΝ ΦΕΜ ΑΡΓΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ

Ι. Ν. ΓΡΥΓΑΡΗ

ΦΙ

83

35

63

ΕΚΔΟΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΕΛΙ



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

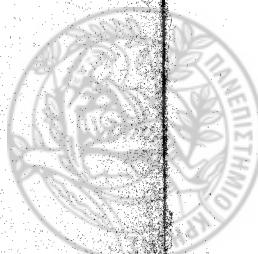
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1911



Γερασίμη
7/20/1929. -

336435



ΔΩΡΕΑ
ΙΩΑΝΝΑΣ ΖΩΑΚΙΑΝΑΚΗ

Τό δράμα τούτο, τό έχολον δικαιος ε 'Αριστοφάνης εἰς τοὺς θετράχους του ὄνοματος: «Ἄρας μαστόν ἀπατέλει μέρος τριλογίας, τῆς ὁποίας τὸ δέοντα πράττα ζρίματα, ἀπολεσθέντα, ἦσαν εἰς Αἴολος καὶ εἰς Οἰδίπους. Ὁπερ; εἰς τὸν Ἱάττην καὶ τὸν Πέρσας τοῦ κύντος παιητῶν καὶ ἀνταῦθα ἀπαρτεῖται τὸ λειτουργόν καὶ ἴσικόν στοιχεῖον μᾶλλον. Μηχαρά εἶναι τὰ λυρικά ἔργατα καὶ οἱ χοροί, μεμρόταται δὲ καὶ τελείως ἐπικοινωνία περιγραφαῖ τῶν Ἀργείων στρατηγιῶν τῶν πολιορκούντων τὰς Θήρας. Διὸ τούτο κρίνεται ἀπὸ τὰς παλιότερας τραγῳδίας τοῦ ποιητοῦ.

Τό χυρίως τραγικῶν στοιχείων είναι: ή ἀλληλοκτονία ἐν μονομαχίᾳ πρὸ τῶν πειρῶν τῆς πολιορκούμενης πόλεως τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐπεσκάλεους καὶ Πολυμένεους, τῶν οὐαὶ τοῦ Οἰδίπουρος. Τοιουτοπέρτιμος ἐκπληρώθηται η γοδερή πατέρας τοῦ πατρός των, η οποία διό παντός τοῦ θεόματος ἐμαρτυρήνεται: τὴν Μοιράν τῆς τραγικῆς σιρογενείας. Μετά τὸν διπλούν τούτον φόνον, ἐπίνων εἰς τὰ νεκρά σφραγεῖ τῶν δύο ἀδελφῶν, ὁ γορετὸς ἀποτελούμενος ἀπὸ Θρασίου παρθένους φάλλει τὸν λυρικώτατον «Τρινὸν τῶν Ημινύμων» καθὼς τὸν ὄντα μέσουν αἱ θεαὶ, τεύτων δὲ ἐπακολούθει: ἡ πεθητικότατος: θρήνος τῶν δύο ἀδελφῶν Ἀντιγόνης καὶ Ισρήνης, ὁ οποίος καὶ ἀφέτε νῦν τελείωντα τό δράμα.

Άλλα ἔπειτα καὶ μία τελευταία συγκρήτιμη ἀκόμη: Η Γερουσία τῆς πόλεως ἀπαγορεύει: τὴν ταχὴν τοῦ ἔγχοροῦ τῆς πατρίδος Ηλεύθερον: κατά τῆς ἀποδοσίας δικαίως ταύτης ἐξεγείρεται καὶ διακυρεῖται: η εὐεσθῆς φιλοτελεία τῆς Ἀντιγόνης, μὲ τὴν ἐποίην συντίθεται: καὶ μέρος τοῦ χοροῦ: Ἐνῷ τὸ ἀστρον ἡμιχόρον, συμμετέχομεν τὴν ἀποφασιν τῆς πόλεως, συνοδεύει: τόν μερὸν τοῦ Ἐπεσκάλευς. Στοιχεῖα μεταχέρεται πρὸς μεγαλοπρεπῆ τεφήν. Αὗτῇ δε τῇ σκηνῇ, περιέχουσα δέ εἰν σπέρματι: τὴν ὑπέρθεον τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους, ἔκαμε πολλοὺς τῶν κριτικῶν νῦν ὑποπτεύοντι δι: ὅφειλεται: λοιπός εἰς πεταγμένεστέραν δικοκυνήν.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ή ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΙΣΜΗΝΗ

ΚΗΡΥΞ



ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καδμεῖοι, ἐκεῖνος πόχει τὴν ἀρχὴν στὰ χέρια
καὶ στὴν πρύμνα τῆς πολιτείας γυρνάει τὸ δοιάκι
χωρὶς νὰ κλῆ τὰ βλέφαρά του ὁ ὄπνος—πρέπει
σύμφωνα νὰ μετρῷ μὲ τὸν καιροὺς τὰ λόγια.

Γιατὶ ἂν μᾶς ἔρθουν βολικά, ὁ θεὺς ἡ αἰτία,
μ' ἂν πάλιν, ὁ μὴ γένοιτο, κακὸ μᾶς λάγη
ἔνας δὲ Ἐτεοκλῆς πολλὰ στὴν πόλη ἀπ' ὅλους
μυριόστομα θάγῃ νάκονyll μοιρολόγια
καὶ θρήνους, π' ἄμπτοτε δὲ διαφεντευτὴς δὲ Δίας
τὴν Καδμεία τὸν αὐτὰ στάληθεια ἀς διαφεντεύῃ.
Μὰ τώρα πρέπει ἐσεῖς—κι δοπιος τοῦ λείπει ἀκόμη
τῆς ὥρας του ἡ ἀκμὴ καὶ δοποῦ ἔχει πιὰ περάση—
μεγάλη ἀξαίνοντας τὴν ἔωρη τοῦ κορμιοῦ του,
καθένας μὲ τὰ χρόνια του, καθὼς ταιριάζει,
νὰ βοηθάῃ τὴν πατρίδα του καὶ τῶν θεῶν της
τοὺς βωμούς, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὶς τιμές τους,
τὰ τέκνα του, τὴ μάννα γῆς, γλυκειὰ θροφό μας·

γιατί μικρούς, ποῦ στὸ καλόγνωμό της χῶμα
περιγύσαστε, ἀναδέητη τῆς ἀνατεοφῆς σας
ὅτο τὸ βάρος καὶ σᾶς τράνεψε κατοίκους
ἀποιδυφάροις, γιὰ νὰ γίνετε μιὰ μέρου
τέτοιοι πιστοὶ σ' αὐτή της τὴν ἀνάγκη.

Καὶ τώρα ως σῆμερα δὲ θεός δεξιὰ τὰ φέρνει·
γιατὶ δὲ οὐ τοῦτο τὸν καιρό, ποῦ ἔχουν ζωσμένα
τὰ κάστρα μας, ή τύχη τοῦ πολέμου κλίνει
τὸ πιύτερο σὲ μᾶς μὲ τοῦ θεοῦ τῇ χάρῃ.

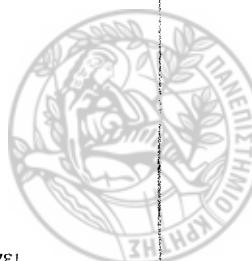
Μὰ τώρα δὲ μάντης καθὼς λέει δὲ πολούδιγος,
ποῦ κυβερνάει στ' αὐτιά του καὶ σιὰ φρένα, δίχως
θυσίας φωτιά, τὰ μαντικὰ ποντιά, μὲ τέχνη
ποῦ δὲ γελιέται—αὐτὸς τέτοιων χρησιών δεσπότις;
μᾶς λέει πᾶς ἀποφάσισαν· οἱ ἔχθροι τῇ νίγτῃ
ἔφοδο φιθερώτατη γι' ἀφανισμό μας.

Μὰ δὲ οι στὶς πολεμίστρες ἀρματοζωσμένοι
στῶν πύργων τὰ πορτιὰ ωγκῆτε πεταχτῆτε
γεμίστε τὰ ταμπόνια, στὶς σκεπτές τῶν πύργων
σταθῆτε καὶ στὰ ἔβηγα μένοντας τῶν κάστρων
ἔχετε θάρρος καὶ πολὺ μῆν τὸ φοβᾶσθε
τὸ πλῆθος τῶν ἔχθρων· καὶ δὲ θεός δεξιὰ τὰ φέρνει.
Κ' ἐγὼ σπιούνοις τοῦ στρατοῦ καὶ κατασκύπους
ἔστειλα, ποῦ πιστεύω δὲν θ' ἀργοτορήσουν·
κ' ἔτσι μὲ δύλος νὰ πιαστῷ φόβος δὲν εἶναι.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐφθασα, δοξασμένε βιαστιῖα τῆς Θῆβας,
ξεδιαλυμένα φέργοντάς σου ἀπὸ τὰςείδε
νέα τοῦ στρατοῦ ποῦ δὲ ίδιος μὲ τὰ μάτια μου είδα.

Ἐπτὰ καπετινέοι, πολεμόζαροι ἄντες,
σφάζοντας μὲς σὲ μανυστίδερην ἀσπίδα
ταῦρο καὶ στὸ σφακτάρι γγέζοντας τὰ χέρια.
στὸν Ἀρι, Ἐνυὸ καὶ Φόβῳ. πάγιατοῦν τοὺς ἑρόντος,
δροκὸ δώσανε, ἢ, ἀφοῦ τὴν καταπάψουν
μὲ βίᾳ τὴν πόλη τῶν Καδμείων νάγανίσουν,
ἢ σκοτωμένοι μὲ τὸ ἀλιά τους τῇ γῇ νὰ βρέξουν.
Καὶ στὸ ἀρμα τοῦ Ἀδραστοῦ κρέμνυνταν σημάδια
θυμητικὰ γιὰ τοὺς γονιούς των στὶν πατρίδα
γίνοντας δάκρυα, μὰ στὸ στόμα τους κανένα
παράπονο δὲν είχανε· γιατ' ἡ καρδιά τους
παρδιὰ ἀτσαλένια ποβραζεν ἀπὸ τὴ ἡύσσα
σὰν λιονταριῶν μὲ τάγχιο ἀνιψίεμμα φυσοῦσε.
Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ τὸ ἀτοδεῖξον τὰ ὄσα σοῦ εἴπα·
λήρους τοὺς ἀφησαν νὰ βάζουν, γιὰ νὰ φέρῃ
μὲ τὸ λαχνὸ καθεὶς στὶς πύλες τὸ στρατό του.
Γι' αὐτὸ καὶ σὺ γοργὴ διαλέγοντας τοὺς πρώτους
ἀπὸ τὸ στρατό, τάξει τους στῶν πυλῶν τοὺς δρόμους.
Γιατὶ δ στρατὸς πάνοπλος τῶν Ἀργείων τώρα
κοντοζυγώνει, ἐπλάκωσε, τοὺς κάμιτους χυμίνει
δ ἀσπρος ἀφρός σταλάζοντας ἀπ τῶν ἀλόγων
τὸ φυσομάνημα. Μὰ ἐσὲ σὰν τιμονιέρης
ᾶξιος τοῦ καραβιοῦ, τὸ κάστρο νὰ στεριώσῃς
πολὺ νὰ μανίσῃ ἡ μπόρα τοῦ πολέμου, κι ἀκου!
κῦμα τὸ στεριάνθρο βρούχιέται τοῦ στρατοῦ των.
"Αδραξε τὸν καιρὸ ποῦ πρέπει γέρι γέρι,
κ' ἐγὼ γιὰ τᾶλλα ήμεροσκόπου πιστὸ μάτι
θὲ νάχω καὶ μαθαίνοντας πωστὰ τὸ μένι
τὸ κάθε τὶ ἀπὸ κεῖ ἀβλαβίος τέλεια θίλωε.



ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ω Δία καὶ Γῆ καὶ θεοί μας πολιοῦχοι
καὶ τοῦ πατέρα Κάταρα τρανή Ἐρινύα,
μή μου τὴν πόλη συγκορμόκλαδ' ἀπ τὴν οὕτη
ξεβγάλετε, ἀπ τοὺς ἔχθρούς μας κουρσεμένη,
ποῦ μιλεῖ γλώσσα ἐλληνικὴ—μήτε τὰ σπίτια
ποῦ τὶς ἔστιες σας ἔχουνε· μ' αὐτῇ τῇ χώρᾳ
καὶ τοῦ Κάδμου τὴν πόλη ἐλεύτερη ποτέ τις
σκλαβιᾶς ζυγὸς μὴ σφίξῃ. Σεῖς ή ἀπαντοχή μας!
κ' εἶναι κοινὸ τὸ διάφορο, γιατὶ μὰ πόλη
καὶ τοὺς θεοὺς τιμῆσαι εἰναι εὐτυχισμένη.

ΧΟΡΟΣ
ΠΑΡΟΔΟΣ

A.

Μύρομαι φοβερὰ μεγάλα πάθη.
Μολύθηκε δ στρατὸς ἀπ τὸ στρατόπεδό τους,
χυμῆσει ἐδῶ πολὺς λαὸς ἐμπρὸς καβαλλαριά,
μερονδανὶς ποῦ φάντηκε μοῦ λέει τὸ δ κορνιαχτὸς
χωρὶς μιλιὰ μὰ μηνυτὴς βέβαιος κι ἀληθινός.
Τῆς χώρας μου οἱ κάμποι, ἵδες, βροντοῦν ἀπ' τὶς δύμπλες
καὶ βουῇ στέλνουνε στ' αὐτιά μου,
ὅπου πετάει μὲ βρουχητὸ
ώσαν τ' ἀκράτηγο νερὸ ποῦ πέφτει ἀπ τὸ γκρεμό.
Ἄλλοι μουνάλλοι, θεοί, θεές,
τὸ κακὸ ποῦ μᾶς πλάκωσε μακρύνετ' ἀπὸ μέ.
Μὲ βουητὸ ποῦ ξεπερνῷ τὰ κάστρα μας δριμῆ
καλοέτοιμος μὲ τὰ λευκὰ σκουτάρια του δ λαὸς



τραμόντας κατὰ μᾶς.

Ποιὸς θά με σώσῃ ποὺς θὰ μοῦ είναι βοηθὸς
ἀπ τοὺς θεούς, ἀτ τὶς θεές;Τί ἄλλο μοῦ μένει τὸ λοιπὸν ἢ νὰ προσπέσω ἐγὼ
στ' ἀγάλματα τῶν πατρικῶν θεῶν;Ἄλλοιμον, δ ἀδύνατοι μὲ τοὺς λαμπροὺς βωμούς,
καιρὸς τάγαλματά σας ν' ἀγκαλιάζομε,τί νὰ στεκόμαστε νὰ πολυαναστενάζομε;
Ἀκοῦτ' ἢ δὲν ἀκούγετε ἀσπίδων χτύπο;Πότε θενὰ τὰ ντύσομε λιτανευτὰ
μὲ πέπλους καὶ μὲ στέφανα ἀν ὅχι τώρα;

Εἴδα ἔναν χτύπο, βρόντημα ὅχι ἀπό να δόρυ.

Τί θενὰ κάμης Ἀρη; θὰ προδώσῃς χώρα
δική σου ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιά;
Θεέ, μὲ τὰ χρυσ' ἀριματα, προστάτευε τῇ χώρᾳ
προστάτευε, πάγαπαγε πολὺ ἀπὸ μιὰ φορά.

B.

Απαγγέλλεται ἀπὸ τοὺς τρεῖς στοίχους τοῦ χοροῦ

Τῆς χώρας πολιοῦχοι θεοί, ἐλατ' ἐλατε δῆλοι
καὶ ἴδητ' αὐτῇ τῇ λιτανείᾳ μας—παρθένων
ποῦ ἀπ τὴ σκλαβιὰ ἡτοῦμε γλυτωμό.Κῦμα γύρο' ἀπ τὴν πόλη
κυματολόφων ἀντρῶν
κοχλάζει μὲ τὸ φύσημα τ' Ἀρεως σηκωμένο
πατέρα Δία παντέλειε, μὰ βόηθα με
κι ἀπ τῶν ἔχθρῶν διαγούμισμα διαφέντενέ με.
Τὴν πολιτεία περιζωσαν τοῦ Κάδμου Ἀργίτες
τ' ἀρματα τὰ πολεμικὰ βροντοῦν βροντοῦνε

κι ἀπ τὰ σωγώνια εῶν ἀτιῶν δετὰ τὰ γκέμια
πῶς φονικά ψρηνολογοῦνε !
Κ' ἔφτα γενναιοὶ ξεχωριστοὶ μὲς στὸ στρατό τους
μὲ ξέλαμπρην ἀρματωσιά στέκουν ἐμπρὸς
στὶς ἔφτα πύλες κληρωμένοι μὲ λαχνύ.

Καὶ σύ, δύναμη πολεμόχυδη, κόρη τοῦ Δία
τῆς πόλης μας, Παλλάδα, γίνε σωτηρία.
Κι ὁ Ἰππιος, τῆς θάλασσας ὁ βασιλιᾶς
μὲ τὸ καμάκι τῷ φαριῷ διώγνοντας τὸν ἔχθρὸν
ἀπὸ τὸ φύρον γλύτωσέ με, γλύτωσέ με.
Καὶ σὺ δ "Ἄρη, ἄλλοι μου ἄλλοι
σῶσε καὶ φρόντισέ την φανερὰ
πόλη συγγενική.

Καὶ σὺ Ἀφροδίτη, Κύπρη δέσποινα
σὰν ποῦ εἰσαι ἡ πρώτη μάννα τῆς γεννᾶς μου
διαφέντευε μας ποῦ εἴμαστε ἀπὸ τὸ αἷμά σου χ' ἐμεῖς
καὶ σὲ σιμώνομε μ' εὐχὲς π' ἀκοῦντε οἱ θεοί.

Καὶ σὺ δ Λύκειε ἀνοξ, λύκος νὰ γενῆς
γιὰ τὸν ἔχθρον, τῶν στενάγμῶν μου ἐκδικητής,
καὶ τὸ δοξάρι ἑτοίμαζε τῆς Λητῶς κόρη καὶ σύ.

Γ.

(Απαγγέλλετε, ἀπὸ τὰ δύο ἡμιχέρεια).

· "Ε, ξ, ξ, ξ,
ἀρμάτων κύλισμα γύρω στὴν πόλη γρικῶ
"Ηρα μου δέσποινα,
στρέζουν βαρύφορτα τ' ὀξόνια, νά, τῶν τροχῶν.
"Ε, ξ, ξ, "Ἄρτεμη ἀγαπημένη ·

ἀπ' τὸ κονταροχτύπημα ξεφρένιασ' ὁ αἰθέρας
τὶ κακὸ βρῆκε τὴν πόλη μας, τί ναι νὰ γένη ;
Τί ναι π' ἀκόμ' ἀπὸ τὸ θεὸ μᾶς περιμένει ;
"Ε, ξ, ξ, ξ,
χαλάζι ἀκρόβιοις στὶς ἔπιαλες πέτερες πετοῦν
ὦ φίλε Ἀτρόμωνα,
ἀπ τὰ χαλαζόδετα σκοιτάωμα οἱ πύλες βροντοῦν.
"Ε, ξ, ξ, ω γυιὲ τοῦ Δία τρανὲ
ποὺ στοὺς πολέμους αἴσιον καὶ καλὸ τέλος δίνεις
καὶ "Ογκα, δέσποινα θεά, πούσαι στὶς πύλες μπροστά
ἀπ τὴν ἑφτάπορτη ἔδρα σου μὴ ξεμακρύνῃς.

Δ.

(Τὸ φάλλες ὅλος ἐ κορὸς μαζὶ).

"Ω παντοδύναμοι θεοί
ὦ τέλειοι καὶ ω τέλειες
τῆς χώρας τούτης πυργοφύλακες,
μὴν παραδώσετε τὴν χώρα, δαμασμένη
ἀπὸ κοντάρι, σὲ ξενόφωνο στρατό·
ἀκοῦτε ἀκοῦτε μας, π' ἀπὸ ψυχῆς, παρθένες,
μέ χέρια σῆς δεόμεθα ὑψωμένα.

"Ω ἀγαπημένοι μας θεοί,
ἀπλώνοντας τὸ χέρι σας
πάνω στὴν πόλη μου, σωτῆρες της,
δεῖξετε πῶς τὴν ἀγαπᾶτε καὶ γνοιασθῆτε
τὰ κοινὰ ἴερὰ γνοιασθῆτε καὶ βοηθᾶτε
τὶς πρόσθυμες πλουσίων τελετῶν
θυσίες πολλὲς θυμάμενοί μου.

ΠΡΩΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ἐσῆς φωτῶ, γέννες ποῦ δὲν τραβιέστε, πῆτε
εἰναι πράματ' αὐτὸν τοῦ νὰ ὠφελοῦν τὴν πόλη
καὶ στὸν πιργοῦσαρμένο αὐτὸν στρατό μας θάρρος,
πεσμένες μπρὸς στάγαλματα τῶν Πολιούχων
νὰ ἔσφωνται καὶ νὰ χονγιάζετ' ἔτσι,
πράματα ποῦ τὰ ἐχθρεύουνται ὅσοι ἔχουν γνώση;
Οὔτε στὶς συμφορές οὔτε στὴν εὐτυχία μου
θάνθελα νᾶχα σύντροφο ποτὲ γυναικες·
γιατὶ σὰν εὐτυχῇ ἀνοικονόμητ' εἶναι
ἡ ἀποκοτιά της καὶ σὰν πάρῃ πάλι φόρο
πιότερο ναι κακὸ στὸ σπίτι καὶ στὴν πόλη.
Καὶ τώρα τρέχοντας μ' αὐτοὺς ἀπάνω κάτω
τοὺς δρόμους σας σκορπάτε στὸ στρατὸ δειλία
λιγόψυχη μὲ τὶς φωνές σας καὶ προκόβουν
ἔτσ' οἱ ἐχθροὶ μας μιὰ χαρὰν ἀπ' ἀφορμῆς σας
καὶ μέσα ἐμεῖς γαλιώμαστε συνατατοί μας.

Ἐχει ἔγνοια δ' ἀντρας, ἡ γυναικ' ἀς μὴ φροντίζῃ
γιὰ τὰ δῆστα μεσ' ἄς κάθεται, κάν δίχως βλάβη.
Μὰ δποιος τὴν προσταγή μου θέλει παρακούσῃ,
ἀντρας γυναικα κι δ', ναι τάναμεσό τους,
ἀπόφαση θανατική γι' αὐτὸν θὲ νᾶβγη,
τοῦ λαοῦ τὸ πετροβόλισμα δὲ θὰ ἔσεφύγη.
Τ' ἀκοῦς η δὲν τάκονς; η σὲ κουφὸ τὰ λέω;

ΧΟΡΟΣ

Ω φίλε γυνὲ τοῦ Οἰδίποδα, φοβήθηκα



γρικώντας τῶν ἀρμάτων βροντοχτύπημα
σὰν ἔκριξαν τ' ἀξόνια τρογονίητα,
καὶ τρέξανε στὰ δόντια τῶν ἀλόγων
τὰ δουλεμένα στὴ φωτιὰ τὰ γκέμια
τὰ χαλινάρια ποῦ τὰ τιμονεύουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καὶ τί; μὴν τάχα δ' ναύτης, ἀν ἀπὸ τὴν πρύμνη
τρέξῃ στὴν πλώρα, θαῦμῃ τρόπο νὰ γλυτώσῃ,
ὅταν τὸ κύματα δαμάσουν τὸ καράβι;

ΧΟΡΟΣ

Μά ἡρθα τρεχόντας στῶν θεῶν τάγάλματα,
τί ἔχω σ' αὐτοὺς δῆλα τὰ θάρροη μου,
ὅταν βροντούσε ή πετροχάλαζα
στὶς πύλες· τότε δὰ κι ὁ φόρβος
μ' ἔσυρε νὰ προσπέσω στοὺς θεοὺς
τὸ χέρι τους ἐπάνω μας ν' ἀπλώσουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Εὐχεσθε νὰ βαστάξῃ δ πύργος τῶν ἐχθρῶν μας
τὴ δύναμη δὲν εἰν' αὐτὸ στῶν θεῶν τὸ χέρι;
μὰ λὲν πῶς παρατοῦν οἱ θεοὶ πόλη παριμένη.

ΧΟΡΟΣ

Ἄμποτε μὴ μ' ἀπαρατήσῃ δσο ζῶ
αὐτὴ τῶν θεῶν η σύναξι μηδὲ νὰ δῶ
νὰ διαγουμέσεται τὴν πόλη ἐτούτη
καὶ μ' ἐχθρική νὰ καίγουντατ φωτιὰ οἱ πύργοι ἐτοῦτοι-

Ἐνῷ τοὺς θεοὺς παρακαλεῖς κοίτα μὴν κάνης
πρόματ' ἀνόητα· γιατί 'ναι ἡ πειθαρχία
μάννα τῆς πειθαρχίας, γυναῖκα τοῦ σωτῆρος.

ΧΟΡΟΣ

Ναι· μὰ τοῦ θεοῦ ἡ δύναμη ἀκόμη 'ν πιὸ τρανή
πολλὲς φορὲς τὸν τέλεια ἀπελτισμένο
κι δταν πάν' ἀπ τὰ μάτια τον τὸ σύγνεφα
κρέμουνται μαύρης συμφορᾶς, ἀναστηλώνει.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Λουλειά 'ναι τῶν ἀντρῶν αὐτό, γιὰ νὰ προσφέρουν
σφαγὴτα θυσίες εἰς τοὺς θεοὺς, σὰν βράζει ἡ μάρχη·
δική σου, νὰ σωταίνῃς καὶ νὰ μένῃς σπίτι.

ΧΟΡΟΣ

Στοὺς θεοὺς χρωστοῦμε ποῦ εἴν' ἄπαρτη ἡ πόλη
καὶ τῶν ἔχθρῶν τὸ πλῆθος ὁ πύργος βασιάνει·
ποιὸς τάχα μπορεῖ νὰ μὴ στρέγει μας τοῦτα;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Τῶν θεῶν τὸ γένος νὰ τιμῆς δὲν σ' ἐμποδίζω·
μὰ δημως, δειλοὺς γιὰ νὰ μὴν κάνῃς τοὺς πολῖτες,
κάθους ἥσυχη καὶ μὴν πάρα πολὺ φοβᾶσαι.

ΧΟΡΟΣ

Πρόσφετο σύσμιχτο πάταγο ἀκούγοντας
μὲ δειλιασμένη τρομάρα σ' αὐτὴ τὴν ἀρρόπολη,
τίμιαν ἔδρα τῶν θεῶν, ἔτρεξα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Μὴ λοιπόν τώρ' ἀν τύχῃ καὶ ν' ἀκοῦτε φόνους
καὶ λαβωμούς, νὰ μὴν τὸ δέχεσθε μὲ θρήνους·
τὶ ὁ Ἀρης μ' αὐτὸν θρέφεται, μ' ἀνθρώπων αἷμα.

ΧΟΡΟΣ

Κι ἀλήθεια νά, φρουρμανητὰ γρικάω ἀλύγων.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Κι ἀν τὰ γρικᾶς κάνε πῶς δὲν τάκοις καὶ τόσο.

ΧΟΡΟΣ

Ἀπόγεια σειέται ἡ πόλη σὸν νὰ τὴν πλοκάρουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Λοιπὸν δὲ φτάνει ἐγὼ νὰ γνοιάζομαι γιὰ τοῦτα;

ΧΟΡΟΣ

Μπιστεύομαι· μ' ἀξαίνει δ βρουχισμὸς στὶς πύλες.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Δὲ θὺ σωπάσης τίποτε μὴν πῆς σπῆν πόλη;

ΧΟΡΟΣ

'Ω δηγοι πάντες! μὴν προδώσετε τοὺς πύργους.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

"Αει στὴν ὄργη, δὲ θὰ πομπονευτῆς νὰ σκάσης;



ΧΟΡΟΣ

Θεοί τῆς χώρας μου! σκλαβιὰν νὰ μή μου τύχῃ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Σκλαβώνεις μόνη σου καὶ σὲ κι ὅλη τὴν πόλη.

ΧΟΡΟΣ

*Ω Δία, στρέψε στοὺς ἔχθρούς μας τὴν δργή του.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

*Ω Δία, τὶ πρᾶμα ποῦ μᾶς ἐδινες· γυναικες.

ΧΟΡΟΣ

Τρισάθλιο, σὰν τοὺς ἀντρες ποῦ τοὺς διαγουμίζουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καὶ πάλι κακομελεῖς μπρὸς στὶς εἰκόνες;

ΧΟΡΟΣ

*Ἄπ τὴ μικροψυχιὰ τὴ γλῶσσον ἀρπάζει ὁ φόβος.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

*Αν σ' τὸ ζητοῦσα μιὰ ἐλυφρὴ μαῦκανες χάρη;

ΧΟΡΟΣ

Λέγε την τὸ πιὸ γρήγορο καὶ θὰ δῶ τότε.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καῦμένη σώπασε, τοὺς φίλους μὴν τρομάζῃς.

ΧΟΡΟΣ

Σωταίνω καὶ ὅ,τι ν' τὸ γραφτὸ μ' ὅλους ἀς πάλιο;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

*Ἀντὶς ἔκειν' αὐτό σου προτιμῶ τὸ ιώγιο,
κι ἀκόμα ἐπίσης ἀπ τάγαλματα τραυμήσου
καὶ κάμ' αὐτὸ ποῦ σοῦ σιητῶ· κ' ἔτσι κατύπι
θεάρεστον ἄγιο ὅλολυγμὸν νὰ παιανίσῃς,
ἔλληνικὴ συνήθεια θιτίας ὑμνο,
ὑάρρος στοὺς φίλους, βγάζοντας ἔχθρῶν τὸ φόβο.
Κ' ἔγῳ στοὺς πολιούχους τοὺς θεοὺς τῆς χώρας
τοὺς πεδιονόμωνς κι ἀγορᾶς τοὺς ἐπισκόπους
στῆς Δίρκης τὶς πηγὲς κι οὐδὲ τὸν Ἰσμηνὸν ἔχειν,
ἄν βγῇ τὸ πρᾶμα σὲ καλὸ καὶ σωθ' ἢ πόλη,
βρέχοντας τοὺς βιωμούς των μ' αἷμα προβάτων
καὶ ταύρους σφάζοντας, τάζω ν' ἀφιερώσω
λάφυρα κι ὅλους τοὺς νυοὺς θενὰ στολίσω
μ' ἔχθρῶν ἀρματωσίες κονταροκαρφωμένες.
Τέτοιες εὐχὲς καὶ σὺ νὰ κάνῃς δίχως θρήνους
μηδὲ μὲ μάταια κι ἀγρια φωνητὰ τρόμουν,
τὶ δὲν γλυτώνεις πιότερο μ' αὐτὰ ἀπ τὴ μοῖρα.
*Ἐγ' διμως ἀντρες ἔξ, ἐφτὰ μαζὲ μὲ μένα,
ἀντίκρου στοὺς ἔχθροὺς μεγάλους ἀντιμάχους
θὰ πάω νὰ στήσω στῶν τειχῶν τὶς ἐφτὰ πόρτες,
ποὶ νᾶρθουν βιαστικὰ μηνύματα καὶ λόγοι
γοργόσπαρτοι καὶ φωτιὰ ὑάψῃ ἀπ τὴν ἀνάγκη.



ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Γνοιᾶσθαι' ὅσα λέει... μὰ δὲ φόβος μου δὲν παύει
καὶ δὲ λέει μὲς στὴ ψυχῇ μου νὰ ἡσυχάσῃ·
ἡ ἔγνωια πόχει μέσα μασθονιάτη;
τὴν τρυμάρια τῶν ἐγκλημάτων μας ὥ... λέγει.
Τοὺς φοβοῦμας, σὰν τοὺς ὄφιους περιστέρι
τὸ πασίτρομο γιὰ τ' ἄλουβα πουλιά του,
π' ὀλοτρόγυρο στὴ δόλια τὴ φωλιά του
ἔχουν στήση κακοσύντυχο καρτέρι.
Ἄλλοι ὁρμοῦν κατὰ τοὺς πύργους σμάρια σμάρια
πλήθια δλάκερα — καὶ τὶ θὰ γένω!
καὶ ἄλλοι ωρίτυνε χαλάζι τὰ λιθάρια
στὸ λαό μας τὸ γυροῦωσμένο.
Σῶστε, ὁ Θεοὶ ἐπουράντοι δῆται
τὸ στρατὸ μὲ κάθε τρόπο καὶ τὴν πόλη.

Γιατὶ τάχι ποιὰ θὰ βρήτε καὶ ἄλλη χώρα
πιὸ καλή, σὰν θέλετε τὴν παραδόσῃ
στοὺς ἔχθροὺς αὐτὴ τὴ γῆ τὴν πλουτοφόρου
καὶ τῆς Δίρκης τὸ νερὸ — ποῦ δῆσοι καὶ ἀν.δῆσοι
ποταμοὶ τὸν κόσμο τρέχουν
τὸ πιοτό της τὸ καλόθροφο δὲν ᔁχουν..
Καὶ γι' αὐτό, θεοὶ τῆς πόλης μας προστάτες,
στοὺς ἔχθροὺς ποῦ μᾶς περίζωσαν τὰ κάστρα
φίγτ' ἐπάνω συμφορ' ἀνθρωποχαλάστρα
ποῦ νὰ παίρνουνε τὰ πόδια τους στὶς πλάτες.
Καὶ χαρίζετε τὴ νίκη στὸ στρατὸ μας



καὶ στὴν πόλη σωτηρία· καὶ σταθῆτε
καὶ ἔτοι θρονιασμένοι ἀνάμεσο μας,
τὶς πικρές μας λιτανεῖς ἐστίαζησθῆτε.

Τόσο μιὰ πανάργαιη πόλη, ὡς τὶ κοῖμα!
νὰ τὴ στείλετε στὸν Ἄδη, πονροσεμένη
ἀπ' ἐνοῦ Ἀχαιοῦ κοντάρι, καὶ νὰ γένῃ
μαστὶ μὲ δλους τοὺς ναοὺς στάχτη θρύμμα.
Κ' οἱ γυναῖκες σκλαβισμένες, ὀδιμένα,
νιὲς καὶ γριὲς σὰν τάλαιρα νὰ τὶς τραβοῦνε
ἀπ' τὶς γῆτες, μὲ τὰ φονγά ξεσκισμένα.
Κ' εἰν' ἡ πόλις δῆται ἀδειάζεται ὥλη ἀντάρι
καὶ βουὴ σύσμιγτη τῶν σκλέρων ποῦ χαλοῦνε.
Βαρείες τύχες ποῦ προβλέπω μὲ τρομάρα!
Κ' εἶναι κλῆμα, νὰ τὶς βλέπτης κορυσίδες
νιόκοτες, πρὶν ἀπ' τὴν τίμια τὴν χαρά τους
ν' ἀποστείφουνται, ωἷμέ, σὰν ἀγνοοίδες
τὴ ξυνὴ ὠμοτρόγυγτες δροσιά τους.
Ω, μακάριοι ποῦ πεθαίνουν, πρὶν τὰ δοῦνε
δῆσα ἡ πόλις μαῦρα καὶ ἀραχλα παθαίνει
σὰν δαμάζεται: ἐδῶ σιγάζουν, καὶ τραβοῦνε,
ἄλλα κατένε καὶ τὰ πάντα κατνός χραίνει
καὶ διθέδες τοῦ διλέθηρου δῆ Αρης, ποῦ δριμώνει
μὲ ἄγρια λύσσα, πᾶσα εύσεβεια βεβηλώνει.

Μές στὶς ρούγιες βρουγγισμὸς καὶ γύρουν μάντρες
ἀπὸ πέργους ἐγκριτοῦνται τὴν πόλη ζένουν,
οἵ ἀντρες σημάζουνται ἀπ' τοὺς ἄγτορες

κι ἄνθια σκουριώντας τὰ βρέφη ποῦ σκοτώνουν
μὲ τὸ αἷμα τὸ βυζὶ ποῦ πίνουν βρέχουν.
Χέρι γέρι οἱ ἀρπαγὲς κ' οἱ κούρσες τρέχουν,
φορτωμένους συναντοῦντες οἱ φορτωμένοι
κι ὁ ἀδειος κράζει τάδειανοῦ, νάχῃ κολλήγα,
μὰ δικαίεντας στὸ μεράσι οὔτε πιὸ λίγα
οὔτε κ' ἵσια θέλει νάχῃ.—”Ω, τὰ θὰ γένῃ!

Χῆμα χάμου δλ' οἱ καρποί, λύπη σοῦ φέρνουν,
μὲ πικρὸ δοῦλον νοικοκυρὲς μάτι κοιτάζουν:
πλήθι ἀνάκατα τῆς γῆς τὰ δῶρο ἀρπάζουν
τάδιαφόρετα τὰ κύματα καὶ σέρνουν.
Καὶ πρωτόπαθες νέες σκλάβες, μὲ γιομάτη
τὴν καρδιὰ ἀπὸ τῆς συμφορᾶς τῇ νέᾳ τὴν τύχη,
περιμένουν κάπιοιν ἀφέντη ἐχθροῦ κρεβάτη
δποιος λάχῃ δικητῆς ποῦ θὰ τοὺς τύχῃ.
Μὰ εἰν', ἔλπιδα ή νύχτα ή σκότεινη νὰ σώσῃ
ἀπὸ τὰ δλόκλαυτα δεινὰ νὰ μὲ γλυτώσῃ.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

ΗΜΙΧΟΡΙΟ Α' (Ο ΗΓΕΜΩΝ).

Νά, τοῦ στρατοῦ δικασκοπος, ἀ δὲ γελιοῦμαι,
κάπιοια καινούργιαν εἴδηση, φίλες, μᾶς φέρνει
μὲ βία τάδραχτια στρέφοντας τῶν ποδαριῶν του.

ΗΜΙΧΟΡΙΟ Β' (Ο ΗΓΕΜΩΝ).

Μὰ νὰ κι διδιος δι βασιλιᾶς, δι γυιδες τοῦ Οἰδίπου,
νὰ μάθῃ φτάνει σὲ καιρὸ τὰ νέα τάγγέλου:



κι ἀπὸ τὴ βία κι αἵτος δὲν πάει τὰ πόδια ταίγια.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Θὰ πῶ, καὶ γνωρίζοντας, γιὰ τοὺς ἐγκλιδούς μιας
τὸ πῶς καθένας ἔλαχε κλῆρο στὶς πόρτες.

Πρῶτα δι Τυδέας μπρὸς στὶς πύλες τὶς Προιτίδες
φροντιμάζει· μὰ τὸ φέριμα τοῦ Ισμηνοῦ ὁ μάντης
δὲν τὸν ἀφήνει νὰ περάσῃ· γιατὶ δείχνουν

ὅτι καὶ οἱ θυσίες μὰ ξεφρενιασμένοις
ἐκεῖνος καὶ διψόντας πόλεμο καὶ μάχη
μὲ σουριχτὰ μεστημερὸν χονγιάζει ὡς δράκος
καὶ λούζει μὲ βρισιές τὸ σοφὸ μάντη Οἰκλείδη
πῶς μπρὸς στὸν πόλεμο ἀπὸ τὸν φόβο του κωλώνει.

Τέτοια φωνάζοντας κουνεῖ τρεῖς δασιοὺς λόφους
χῆτες τοῦ κράνους του, καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα
κουδούνια γλύκινα τρομάρα ἥγιολογοῦνε,
κ' ἔχει περήφανο σημάδι ἐπάνω, τέτοιο :
τὸν οὐρανὸν ποῦ ἀστράφει ἀπ' ἀστρα δουλεμένο.
καὶ μὲς στὴ μέση σ' δλῃ του τὴ λάμψη πρέπει
τολόγιοι φεγγάρι τῆς νυχτὸς τὸ μάτι.

Καὶ ξώφρενα ἔτσι στὰ περήφαν' ἀρμάτα του
κοντὰ στοῦ ποταμοῦ τὶς ὅγμες ξεφωνίζει
διψόντας πόλεμο, σὰν τὸ ἄτι ποῦ ἀπὸ τὴ ζώρῃ
λεχομανάει τῶν γκεμιῶ κι ὅταν ἀκούγει
τὸ κράξιμο τῆς σάλπιγγας ἀνατρανίζει.
Ποιὸν κατ' αὐτὸ θὰ τάξῃς; ποιός, σὰν ἀνοιγτοῦνε
τοῦ Προίτου οἱ πόρτες, ἀξιος νὰ τὶς διαφεντέψῃ;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Δὲν εἶμ' ἔγὼ στολίδια ἀντρὸς νὲ μὲ τρομάζονυν.

κι ούτε λαβωματιές δίνουνε τὰ σημάδια:
φούντες κουδούνια δὲ δαγκάνουν δίχως δέρμα.
κ' ἡ νύχτ' αὐτὴ ποὺ λὲς ἐπάνω στὴν ἀσπῖναι
πῶς εἶναι, ἀστράφτοντας μὲ τούρανοῦ τάστερι,
μάντης μπορεῖ μὲ κάποια σημασία νὺ γίνεται
γιατὶ ἀνὴρ η νύχτα τοῦ θανάτου πέσῃ ἐπάνω
στὰ μάτια αὐτοῦ, ποῦ τὸ περήφανο ἔχει τὸ σημάδι,
σωστὰ καὶ δίκια θέντ' ἀξέπλη τόνομά του
κι αὐτὸς πόλχει νὰ πάθῃ ὁ ίδιος θὰ μαντέψῃ.
Μὰ ἔγω τὸν ἄξιο ἀντίκρου στὸν Τυδέα θὰ τάξω
γυιδ τοῦ Ἀστακοῦ τὴν πύλη αὐτῆς νὰ διαφεντεύῃ.
πολὺν εὐγενῆ καὶ τῆς Ντροπῆς τιμάει τὸ θρόνο
καὶ τὰ περήφανα ποῦ ἔχθρευται τὰ λόγια,
ἀργὸς στὰ αἰσχρὰ—δειλὸς δὲ συνηθίζει νίνια
κ' ἡ φέμα του ἀπὸ τῶν Σπαρτῶν βαστάει τὸ γῆνιος
πᾶφθηστος ὁ Ἀρης ζωντανούς· στάληθεια ντόπιος
ὁ Μελάνυππος· καὶ ὁ Ἀρης στοὺς κύβως θὰ τὸ δεῖξῃ.
Καὶ γιὰ τὴ μάννα ποῦ τὸν γέννησε τὸν στέλλει
τὸ δίκιο τῆς συγγένειας, πιρὰ κάθ' ἀλλον,
τὸ κοντάρι τὸ ἔχθρωντὸ γιὰ ν' ἀποκρούσῃ.

ΧΟΡΟΣ

Νὰ δώσῃ ὁ θεὸς καὶ νὰ πετύχῃ
δὲ ἀγωνιστής μου, ποῦ τὸν στέλλει
τὸ δίκιο πρόμαχο τῆς πατρίδας·
μὰ τρέμω νὰ ἴδω αἰματοφόρους
θρήνους γιὰ φύλους σκοτωμένους.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σ' αὐτὸν ἔτσ' οἱ θεοὶ νὰ δώσουν νὰ νικήσῃ.



Τώρα, κληρώθηκε στὶς πόλεις τὶς Ἡλέκτρες
δὲ Κατανεύς, γίγας αἰντὸς καὶ πιὸ μεγάλος
ἀπὸ τὸν πρῶτο ποὺ εἴταμε· κ' ἡ κομποφάνεια
εἰν' αὐτουνοῦ ὅχι νὰ πῆγε σὰ νᾶν' ἀνθρώπουν·
τὶ λέει φοβέρες γιὰ τοὺς πύργους μας τρομάζα
πάμποτε ἡ Τύχη νὰ μὴ δώσῃ νάλιμθέψουν.

Θελει δὲ θέλει, λέει, ὁ Θεός, θενὰ κουρσέψῃ
τὴν πόλη μας· κι οὐδὲ τοῦ Δία ἀν πέσῃ ἀκόμη
δὲ κεραυνὸς νὰ τὸν μποδίσῃ θὰ εἰμποροῦσε·
γιατὶ τὶς ἀστραπὲς καὶ τὰ κεραυνοβύθια
ὅμοια μὲ τὶς μεσημεριές, λέει, κάψες τάχει.
Καὶ ἔχει σημάδι ἀντρα ύμνον ποῦ πρατεῖ φλόγια
καὶ λάμπῃ ἡ δᾶδ' ἀρματωμένη στὴ δεξιά του
καὶ μὲ χρυσᾶ ψηφιά «Θὰ κάψω, λέει, τὴν πόλη»
Σ' αὐτὸν ποιὸς θὰ παραταχθῇ τὸν τέτοιον ἀντρα;
ποιὸς ἀτρομος στὶς καύγησές του θᾶβγῃ ἐμπρός του;

ΕΤΓΟΚΛΗΣ

Κι ἀπὸ τὸ κέρδος αὐτὸς ἄλλο γεννιέται κέρδος.
‘Η γλῶσσ’ ἀληθινὰ προδίνει τῶν ἀνθρώπων
τοὺς μάταιους λογισμούς· ἔτσι κι ὁ Κατανέας
μᾶς φοβερεῖει, ἔτοιμος καὶ νὰ τὸ δεῖξῃ·
βριζούντας τοὺς θεοὺς τὸ στόμα του γυμνάζει
σὲ μπόσικη χαρά, καὶ θνητὸς ὅντας στέλνει
ἔεφωνητὰ στὸ Δία λόγια φουσκωμένα.
Μὰ ἔχω τὰ θάρρη μου πᾶς θάρρη μὲ τὸ δίκιο
ἐπάνω του τοῦ κεραυνοῦ ἡ φωτιά, ποῦ διόλου
μὲ τὶς μεσημεριές τὶς κάψες δὲ θὰ μοιάσῃ.
Σ' αὐτὸν λοιπόν, δοσο γλωσσᾶς καὶ νᾶναι, ἀντέκυν

ἔχει ταχύτη, μὲ ἀντρείσ ψυχῆς, δ Πολυφόντης
καὶ ακας ἄξιος μπιστεμοῦ, μὲ τῇ βοήθεια
τῆς Ἀρτεμῆς προστάτισσας καὶ θεῶν τῶν ἀλλιών.
Λέγε Ἄλλον τῷδε σ' ἄλλες κληρωμένο πάντες.

ΧΟΡΟΣ

Ἄς πάγι μὲ τὶς φοβέρες του καὶ αἰτίδες
κι ἀστροπείλει καὶ τὸν πεδίση
πρὸν μεσ' στὰ σπίτια μου χαμίσῃ,
καὶ μὲ περήφανο κοντάζοι
ἀπ' τὴν παρθενικὴ φωλιά μου
μπορέσῃ νὰ μὲ ξεπορτίσῃ.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ λοιπὸν ποιὸς κληρώθηκε θὰ πᾶ κατόπι
σὲ πύλες· τρίτος τοῦ Ἐπέοντος τρίτου δὲ κλῆρος
ἀπὸ τὸ βάνδος πήδησε τοῦ γαλκοῦ κράνους,
τὶς Νήπιδες μὲ τὸ στρατό του νὰ προσβάλῃ.
Καὶ τάτια του στροφιγχροῦ, ποῦ μὲς στὰ γκέμια
φρουριῶσον θέλοντας νὰ πέσονται μὲς στὶς πόρτες,
κι ἄγρια σουρῆσον οἱ γηραιοὶ ποῦ ἀπὸ τὰ ρουθούνια
τὰ φουσκωμένα φυσομάνισμα γιομίζουν.
Κ' εἶναι πλασμέν' ἡ ἀσπίδα του μ' ἐν' ἄξιον τρόπο :
ἄντραις ἀρματωμένος τὰ σκαλιά νεβαίνει
σκάλας σὲ πύργο ἔχθρων, ποῦ θέλει νὰ τὸν πάρῃ,
κι' αὐτὸς μὲ καραμμένα γράμματα φωνάζει
πῶς οὖδ' δ 'Αρης θὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τοὺς πύργους.
Στεῦλε λοιπὸν καὶ κατ' αὐτὸν ἔνα νᾶν' ἄξιος
ἀπὸ ζυγὸν σκλαβιᾶς νὰ σώζῃ αὐτὴ τὴν πόλη.



ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Λοιπὸν θὰ στείλω αὐτὸν κ' ἡ καλὴ ὥρα νάναι !
καὶ στέλλετ' ἔνας ποῦ δὲν ἔχει τὴν περφάνεια
στὰ χέρια του, δ Μεγαρεὺς τοῦ Κρέοντος σπέριμος
ἀπὸ τῶν Σπαρτῶν τὸ γένος, ποῦ δὲ θὰ τρομάξῃ
τὸ λυσσασμένο χουνιατὸ τῶν ἀλογῆσιων
φρουριανισμάτων νὰ κωλώσῃ ἀπὸ τὶς πύλες·
μὰ ἦ μὲ τὸ αἷμα του τὸ χρέος του θὰ πλερώσῃ
στὴ γῆ μας, ἦ τοὺς δυὸ τοὺς ἀντρες καὶ τὴν πόλην
θὰ πάρῃ, ποῦν' ἐπάνω στὴν ἀσπίδα ἑκείνουν,
νὰ στολίσῃ μ' αὐτὰ τὸ πατρικό του σπίτι.
Λέγε ὅλλων καύχησες καὶ μή μου τὶς ξηλεύῃς.

ΧΟΡΟΣ

Εὔχομαι σὲ καλὸ νὰ βγοῦν,
δ πρόμαχοι τῶν ἑστιῶν μας,
καὶ κεῖνοι ἃς βλαστημόυν·
κι ὅπως περήφανα καυχιοῦνται
μὲ μανιωμένα φρένα,
ἕτεροι δὲ τοὺς δῆ κι δ Δίας δ ἐκδικητὴς
μὲ βλέμματα ὀργισμένα.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τέταρτος τὶς γειτονικές κρατόντας πύλες
τῆς Ὁγκας Ἀθηνᾶς, μὲ ἀντάρα στέκει ἐμπρός των
τοῦ Ἰππομέδοντα ἢ κορμοστασιὰ ἢ μεγάλη.
Καὶ τόσο ἀλῶνι (τῆς ἀσπίδας λέω τὸν κύκλο)
δεῖλιασα πάναγύρισε καὶ δὲν τάρνιοῦμαι.
Δὲ θάταν βέβαια τοῦ γλυκοῦ νέροο δ τεχνίτης

ποῦ τέτοια σκάλιξ δουλειὰ σ' αὐτὴν ἐπάνω :
τὸν Τυφῶνα ποῦ βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα φλόγες
μὲ καπνὸ μαῦρο, τῆς φωτιᾶς τὸ στριφτὸ ἀδέρφη·
καὶ γύρουν μ' ἀρμαθίες εἰναι στρωμένο φείδια
τῆς κοιλοτούμπανής του ἀσπίδας τὸ στεφάνη.
Ρέκααξ' ὑτὸς κι ἀπὸ τὸ θεὸ γιομάτος "Αρη
λυσσάει γὰλ αἷμα, σὰ μαινάδα, μ' ἄγρια μάτια·
καὶ πρέπει ἀπὸ τὴν δρμὴν αὐτοῦ νὰ φυλαχθοῦμε
π' ἀπὸ τώρα σκορποῦν τὸ φόβο οἱ κομπασμοί του.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Πρῶτα, ή "Ογκα ή Ἀδηνᾶ, ποῦναι στημένη
κοντὰ στὴν πύλη, ἔχθρεύοντας τὶς περηφάνειες,
τὸν ἄγριον ὄφιο ἀπὸ τὰ κλωσσόπουλα θὰ διώξῃ·
ἔπειτα, δι γυιὸς τοῦ Οἴνοπου δ ἀντεσίος "Υπέρβιος
διαλέχτηκε γι' αὐτὸν, ποθόντας νὰ ἔαγκρισῃ
τὴ μοῖρα του σ' αὐτῆς τῆς τύχης τὴν ἀνάγκη·
οὔτε στὴ δύναμη οὔτε στὴν καρδιὰ ἡ τὴν τέχνη
τῶν ἀρμάτων ψεγάδι νὰ τοῦ βρῆς δὲν ἔχει·
κι δρῦν τοὺς ἔσμιξ· δ 'Ἐρμῆς· ἔχθροι κ' οἱ δύο τοὺς
θάρρουσῶν στὰ χέρια κι ἔχθρικοὺς θεούς ἐπάνω
θὰ κρούξουν στὶς ἀσπίδες των, γιατὶ ἔχει δ ἔνας
τὸν Τυφῶνα ποῦ βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα φλόγες
καὶ στοῦ "Υπέρβιου δ Δίας πατέρας τὴν ἀσπίδα
στητός, τινάξει φλογερὸ στὰ χέρια βέλος.
Καθὼς λοιπὸν τῶν θεῶν αὐτῶν εἰναι ή φύλια
ἔτσι κ' οἱ δυὸ οἱ ἀντίπαλοι βέβαια θὰ πράξουν·
κ' εἴμαστε μὲ τῶν νικητῶν ἐμεῖς τὸ μέρος,
κεῖνοι τῶν νικημένων· ἀφοῦ βέβαια δ Δίας



ἀνώτερος στὸν πόλεμο ἀπὸ τὸν Τυφῶνα εἶναι,
τὸν Δία κανεὶς νὰ νικηθῇ δὲν εἰδε ὡς τώρα,
καὶ στὸν "Υπέρβιο, σύμφωνα μὲ τὸ ἔμβλημά του,
ἄς τὸν γλυτώνη, πότηκε στ' ὅπλο του ἐπάνω.

ΧΟΡΟΣ

Πιστεύω αὐτὸς ποῦ στὴν ἀσπίδα του κρατεῖ
τὸν ἄγριο τὸν ἀντίμαχο τοῦ Δία
τὸ δαιμονύ τὸ γυιὸ τῆς Γῆς,
εἰκόνα μισητῆ κι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους
κι ἀπὸ τοὺς πολύγρονους θεούς,
ἔμπρός στὶς πλέον μας αὐτὲς
τὴν κεφαλή του νὰ συντρίψῃ.

ΑΓΓΕΛΟΣ

"Ο θεὸς νὰ δώσῃ· κ' ἔρχομαι στὸν πέμπτο τώρα,
ποῦ τάχθηκε στὴ Βορεινή, τὴν πέμπτη πύλη,
κοντὰ στοῦ Διογενοῦς Ἀμφίονος τὸ μνῆμα.
Κι διμώνει στὸ κοντάρι πόχει—ποῦ καυγιέται
πῶς πιὸ κι ἀπὸ τὸ θεὸ τιμῷ κι ἀπὸ τὸ φῶς του—
πῶς δτὶ τῶν Καδμείων τὴν πόλη θὰ κουρσέψῃ
στοῦ Δία τὸ πεῖσμα· τέτοια λέει, βιουνήσιας μάννας
βλαστάρι ώριόπλωρο κι ἀντρόπαιδον ἀρχάρης,
ποῦ δτὶ καὶ ἔμυτάει στὸ μάγουλό του χνοῦδοι,
σγουρὴ τρίχα δασειὰ ποῦ η πρώτη νιότη ἀδρύνει·
κι δμως ώμὸ κι ὄχι μὲ τὸ παρθενικό του
τένομα σύμφωνο ἔχοντας τὸ φρόνημά του
καὶ γοργ' ἀνάβλεμμα, στέκει ἐμπροστὰ στὶς πύλες
κι ὄχι μὲ δίχως καίχησες στὶς πύλες στέκει·

Γιατὶ ἐκουνοῦσε στὴ χαλκόδετή του ἀσπίδα :
— τὸ κυκλωτὸ προφύλαγμα τοῦ σώματός του —
τῆς πύλεώς μας τὸνειδος : τῆς σαρκοφάγας
τῆς Σφίγγας καιρφωτὴ μὲ τέχνη ἐπάνω εἰκόνα
λαμπτὴ κρουστή, κ' ἔχει στὰ νύχια ἔνα Θηβαῖο,
ποῦ ἐπάνω του τὰ πιότερα νὰ πέφτουν βέλη.
Καὶ φαίνεται ἡρθεν ὅχι γιὰ νὰ παζαρέψῃ
τὸν πόλεμο κι οὐδὲ τὸ διάβα νὰ ντροπιάσῃ
τοῦ μακρυνοῦ του δρόμου δ 'Αρκὰς Παρθενοπαῖος.
Ξένος αὐτός, μὰ πρόθυμος γιὰ νὰ πληρώσῃ
καλὰ θροφεῖα στὸ "Αργος, τέτοια φοβερᾶς
τοὺς πύργους μου, ποῦ εἴθε δὲθες νὰ μὴν τὰ δώσῃ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Νάταν ἀπ τοὺς θεοὺς τὰ ἐπίχειρα νὰ βρίσκαν
τῶν λογισμῶν των, κ' ἥθελε μαζὶ μ' ἔκεινες
χανθοῦν πανάθλια τὶς ἄνοσιες καύχησές των.
Μὰ καὶ γι' αὐτὸν ποῦ λὲς βρίσκεται τὸν 'Αρκάδα
ἔνας μὲ δίχως παλιὰ λόγια, μὰ ποῦ βλέπει
νὰ δουλεύῃ τὸ χέρι του, δ 'Ακτορας, τάλλου
πούπαμε πρὶ δέρεφθος καὶ ποῦ δὲ θεν' ἀφῆσῃ
μιὰ γλώσσα δίχως φράκτες πλημμυρόντας ἔξω
ἀπὸ τὶς πύλες νὰ πληθύνῃ τὰ δεινά μας,
κι οὐδὲ στὰ κάστρα μέσα νὰ περάσῃ ἡ εἰκόνα
τοῦ μισητοῦ θεριοῦ πᾶχ' ἡ ἔχθρικὰ ἡ ἀσπίδα.
μά π' ὅξω, μὲ τὸν κύρη της θᾶχη νὰ κάμη
ὅταν θὰ τρώῃ πυκνὲς κρουξὲς κάτ' ἀπ τὴν πόλη.
Κι ἀν θέλῃ δὲθες τὰ λόγια μου νὰ βροῦνε ἀλήθεια



ΕΙΓΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ΧΟΡΟΣ

Περνάει τὰ σωθικά μου δ φόβος
κι ὁρθὲς σηκώνονται μου οἱ τρίχες
ἀκούοντας τὰ παχιὰ τὰ λόγια
ἀπὸ τὸ φουσκωμένο στόμα
ἀγυθρώπων ἀσεβῶν,
π' ἀμπτο' ἐδῶ ἀπὸ τοὺς θεοὺς
τέλος κακὸ νὰ βροῦν.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ο ἔκτος ποῦ θὰ πῶ εἰν' ἀνθρωπος μὲ γνώση
κι ἀντρεία ἔχωριστή, δ 'Αμφιάραος μάντης.
Αὐτός, ταγμένος στὶς "Ομολογίες πύλες,
ἔνα σωρὸ βριτισὲς ψάλλει γιὰ τὸν Τυδέα,
τὸν ἀντροφόνο καὶ τῆς πόλεως ταραξία
τὸν πιὸ μεγάλο δάσκαλο κακῶν γιὰ τ' "Αργος,
τῆς Ἔρινύας κλητῆρα, ὑπουργὸ θανάτου,
τοῦ 'Αδράστου συμβουλάτορα τῶν κακῶν τούτων
κ' ὑστερα πάλι σιρέφοντας στὸν ἀδελφό σου
μὲ μάτια ὑάστροφα τὸν κράζει «Πολυνείη»
γωρίζοντας σὲ δυὸ στὸ τέλος τὸνομά του.
Καὶ τέτοια λέει τὸ στόμα του· «Εἰν' αὐτὸ πρᾶμα
ποῦ νὰ τὸ θέλουν οἱ θεοί ; καὶ νὰ τ' ἀκούσουν
καλό, καὶ νὰ τὸ λένε κ' οἱ κατοπινοί μας ;
τὶ γῇ τὴν πατρικὴ καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς ντόπιους
γ' ἀπορημάτης φέρνοντας στρατὸ ἀπ' ὅξω ;
ποιὰ τιμωρία θὰ στεγνώσῃ δάκρυα μάννας ;
καὶ πῶς ἡ πατρικὴ σου χώρα κυριευμένη

άπό τὸ ξῆλό του, θὰ γίνῃ σύμμαχός σου ;
 Ἐγὼ θὲ νὰ δοξάω ἀ.ήθεια αὐτὸ τὸ κῶμα
 πάτω ἀπὸ κώδων ἐχθρικὴ κρυμμένος μάντης
 ἢς κτυπηθεῖτε ὅχι ὅδοξο θάνατο ξέπειν.
 Τέτοια, κρατάντας τὴν ὄλεχαλκή του ἀστίδα
 ἴστυχα διάντης ἔλεγε κι οὗτε σημάδι
 κυνένυ ἐκ' ἑταίνω της γιατὶ αὐτὸς θέλει
 ὅχι νὰ φαινεται, μ' ἄριστος νᾶν στάληθεια
 βιαθὺν καρπόλογύντας μὲς στὸ νοῦ του αὐλάκι
 ποῦ μέσανθέ του οι πάνσοφες βιωλὲς βλασταίνουν.
 Γι' αὐτὸν σοφοὺς κι ἀντρείους νὰ στέλνῃς ἀντιμάχους
 γιατὶ ὅποιος σέβεται θεό, νὰ τὸν φοβᾶσαι.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

"Ω τύχη ἀλοίμιονο, ποὺ σμίγεις τοὺς ἀνθρώπους
 τὸν εὑσεβῆ μιᾶν μὲ τοὺς ἀσεβεστέρους !
 Μὲς σ' ὅλα τίποτε χειρότερο δὲν ἔχει
 ἀτ τὴν κακὴ τὴ συντροφιά· σοδειὰ δὲν εἶναι
 νὰ περιμένῃς. Θάνατος καρπολογιέται
 μονάγ' ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τὰ κωράφια.
 Γιατί, σὰν μτῇ ἔνις δίκαιος μὲς σὲ καράβι
 μὲ ναῦτες πιαρανόμους κι ἀξιοὺς γιὰ τὸ κάθε,
 μιᾶν μὲ τὴν ἀντίθετη τὴ γενιὰ βουλιαζεῖ·
 ἥ μὲ τοὺς συντοπίτες του τοὺς ἔχθροξένους
 ποὺ δὲν θυμοῦνται τὸ θεό, καὶ δίκαιος νᾶνται,
 στὰ ἵδια δίχτυα πιάστηκε μὲ τοὺς ἀδίκους
 κι ἀπ τοῦ θεοῦ τὴν ἵδια ὁργὴ χάθηκε μ' δλους.
 "Ἐτσι κι αὐτὸς τοῦ Ὁἰκλέους δ γυιδος δ μάντης
 φρόνιμος δίκαιος εὑσεβής κι ἀγαθός ἀντρας



μέγις προιητής, αμιγώντας γαρδίς νὰ θέλῃ
 μ' αὐθαδοστόμους ἀσεβεῖς λειτουργούπονος, δπον
 νὰ στρέψουν πολεμοῦν τὴ μαρωνί στράτα πίσω,
 — διδος τὸ θέλει— θὰ σηριῇ κι αὐτὸς μαζί τους.
 Καὶ νὰ μὲν, νομίζω πούτε κάν δὲ θὰ προσβάλῃ
 αὐτὸς τὶς πύλες, κι ὅχι βέβαιο ἀπὸ δειλία.
 μὰ ἔργοι ποὺς ἀνάγγεις εἶναι νὰ σκοτωθοῦνε,
 ἀν θὰ καροφοριήσουν οἱ χρηστοὶ τοῦ Φοίβου
 διμος σ' οντὸν ἀντίκρυν μυρωδό θὰ τίξω
 ἐχθρόζενο τὸ δυνατὸ Λασθένη, ποὺ εἶναι
 στὴ γνώση γέροντας μὰ ἔχει κυρμὶ ἐνὸς νέου
 γοργοπόδαρη ὁρμὴ κι ὅχι ὀννιγέν τὸ χέρι
 τάποσκετα ν' ἀρπάξῃ ἐχθροῦ μὲ τὸ κοντάρι·
 κι ἡ νὰ σωταίνῃ, ή τὰ πρετὰ ἀγαπῆ νὰ λέγη
 μὰ η νίκη δῦρο τοῦ θεοῦ στὸν ἀνθρωπό εἴναι.

ΧΟΡΟΣ

"Ἐσεῖς τ' ἀκούνετε, θεοί, ἀπὸ ψηλὰ
 τὰ δίκια μου τὰ πιαρακάλια
 κάμετ' ή πόλη νὰ νικήσῃ·
 καὶ στὸν ἐχθρὸν, ποὺ πλάκωσαν τὴ γῆ μου, τὰ κεφάλια
 στρέψατε τοῦ πολέμου τὰ κακά,
 κι ὅξει ἀπ τοὺς πύργους κεραυνοὺς
 δ Λίνες νὰ τοὺς κάψῃ ἀς φεξῃ.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ τώρα ἔβδομος στὴν ἔβδομη τὴν πύλη,
 δ ὅδως δ ἀδερφός σου, τὶ κατάρες λέει
 θὰ πῶ καὶ τὶ κακὰ νὰ βροῦντε αὐτῇ τὴν πόλη.

τὰ κάστρα μας ἀφοῦ πατήσῃ καὶ τῆς χώρας
κηρυχθῆ βασιλιᾶς, τῆς νίκης ν' ἀλαλάξῃ
παιᾶνα κ' ἔπειτα νάρθη μὲ σὲ στὰ χέρια
κ' ἥ νὰ ποθάνῃ πλάτη σου σκοτώνοντάς σε
ἡ ζωγρανὸν σοῦ ἐκδικηθῆ τὴν ἀτιμία
τῆς ἔξορίας του διώχνοντας δμοια καὶ σένα.
Τέτοια φωνάζει καὶ καλεῖ τοὺς γενεθλίους
θεοὺς τῆς πατρικῆς του χώρας, νὰ γενοῦνε
ἐπάκουοι αὐτῶν του τῶν εὐχῶν, ὁ Πολυνείκης.
Κι ἀσπίδα καλοβάσταγη κρατάει καινούργια
μ' ἐπάνω της διπλὸς σημάδι δουλεμένο:
ἔναν πολεμιστὴν νὰ ἴδῃς χρυσοφτιασμένο
ποῦ μιὰ γυναῖκα μὲ σεμνὸ τρόπ' ὅδηγάει
ἡ Δίκη λέει πῶς εἶναι τάχα, καθὼς λένε
τὰ γράμματα: Θὰ φέρω πίσω αὐτὸν νὰ πάρῃ
τὴν χώρα του καὶ τῷ πιτιῶ του τὴν κυβέρνια.
Τέτοιες ἐκείνων εἶναι οἱ φαντασίες: τώρα
οἱ ἕδιοι κρίν' ἐσὺ ποιὸ σκέπτεσαι νὰ στείλῃς.
Βέβαια παράπονο μ' ἔμει γὰ τὶς εἰδῆσεις
ποῦ σινφέρα δὲ θάχης· μὰ οἱ ἕδιοι τώρα
κρίνε τὸ πλοῖο τῆς πόλεως νὰ κυβερνήσῃς.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ω θεομίστηρ' ἐσὺ καὶ πολὺ θεοβλαμμένη
τοῦ Οἰδίπου ὡς παντοδάκρυτη γενεὰ δικῆ μου,
διῆμέ! καὶ πιάνουν τώρα οἱ πατρικὲς κατάρες.
Μὰ δὲν ταιριάζουν ὁδυρμοὶ μηδὲ καὶ θρῆνοι
μήπως καὶ πιὸ ἀνυποφόρους γόνους γεννήσουν,
τώρα γι' αὐτόν, ποῦ τόσο ἀξέιδει τὸνομά του,

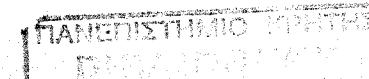


γοργοῦρα θὲ νὰ μάθομε πῶς θὰ τοῦ βγοῦνε
τὰ ἐμβλήματα του κι ἀν θὲ νὰ τὸν φέρουν πίσω
τὰ χρυσά γράμματα ποῦ στὴν ἀσπίδα ἐπάνω
μὲ τῆς ψυχῆς του ἔσφενιάζουντε τὴ λύσσα.

Ἀλήθεια, ἀν παραστέκονταν τιῦ Δία ή κόρη,
ή ἵγια Δίκη, στὰ ἔργα του καὶ τὶς βουλές του,
ἴσως νὰ γένουνταν κι αὐτό· μὰ οὗτε σὰ βγῆκε
ἀπ τὰ σκοτάδια τῆς μητρός του, οὗτε στὰ χρόνια
τὰ παιδικά του, οὗτε στὴν πρώτη ἀκόμη νιότη,
κι οὐδὲ σὰν ἄδροναν οἱ τρίχες τοῦ γενειοῦ του,
ή Δίκη καταδέχτηκε νὰ τὸν κοιτάξῃ,
κι οὐδὲ λοιτὸν στὸ ῥήμαγμα τῆς πατρικῆς του
τῆς γῆς, θαρρῶ, πῶς δίπλα του νὰ στέκη τώρα.
Εἰδ' ἀπ' ἀλήθεια ψεύτικο τὸνομα θάγε
ἡ Δίκη, ἀν πήγαινε μᾶζη μὲ τέτοιον ἀντρα
ποῦ δλα μπορεῖ μὲ τὸ νοῦ πορχεῖ νὰ τολμήσῃ.
Σ' αὐτὰ τὰ θάρροι μου ἔχοντας θὰ πάγω οἱ ἕδιοι
νὰ τοῦ ἔβγω ἀντέκουνται καὶ ποὺς ἄλλος μὲ πιὸ δίκιο :
ἄρχοντας μ' ἄρχοντα καὶ μ' ἀδερφὸν ἀδέρφῳ.
κ' ἔχθρος μ' ἔχθρὸν θὰ κτυπήθω. Φέρες μου ἀμέσως
τὶς κνημίδες, προφύλαγμα πετρῶν καὶ τόξων.

ΧΟΡΟΣ

Μὴ πολυαγάπητο, τοῦ Οἰδίπου τέκνον, γίνης
δμοιος στὸ νοῦ μ' αὐτόν, π' ὁσ' ἄκουσε τὰξίζουν·
εἰν' ἀρχετοὶ Θηβαῖοι μὲ τοὺς Ἄργείους στὰ χέρια
νάρθουν· γιατὶ ἔεπλύνειτο ἔνα τέτοιον αἷμα·
μὰ δυὸ ἀδερφῶν οἱ θύνατος ἔτσι ἀπ τὸ ἕδιο
τὶ χέρι τους, ποτὲ τὸ κρῖμ' αὐτῷ δὲ λυώντει.



ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Νάταν χωρὶς νὰ ντροπιασθῇ κανεῖς νὰ πάθῃ
ένα κακό, τὸ δέχομαι, γιατὶ ἔτσι θὺ είταν
κέρδος μονάχα ὁ θάνατος· μὰ μὰ ἀτυχία
μᾶζη μὲ τὴν ντροπή, μῆν πῆς πῶς φέρνει δύξα.

ΧΟΡΟΣ (ΚΟΜΜΟΣ)

Τέκνον τί μελετᾶς; ή θεοβλάβη, ποῦ
μὲ λύσσα πολεμόχαρη γιομέζει σου τὸ νοῦ,
μὴ σὲ ἔσενθρῃ· τὴν ἀρχὴ πνίξε πάθους κακοῦ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Μ' ἀφοῦ δὲ θεὸς βιάζει νὰ γίνη δ., τι θὰ γίνη
ἄς πάլι, μὰ ποῦλαχε τοῦ Κωκυτοῦ τὸ κῦμα,
στὸν ἄνεμον δὲ δὲ θεομίσητ' ή γενέα μας,

ΧΟΡΟΣ

Πολὺ ωμοβόρωα ἐπιθυμιὰ σὲ σπρώχνει φονικὸ
νὰ κάμης, ποῦ πικρὸ δὲ νῆγῃ τὸν καρπό,
γιατὶ ναι ἀσυγχώρητο τὸ αἷμα τ' ἀδερφικό.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Γιατὶ δὲ κακὰ κατάρᾳ τοῦ καλοῦ πατρός μου
μοῦ λέει, καθόντας δίπλα μου μ' ἀκλαντα μίτια
πῶς κέρδος μιὰ ὥρη ἀρχύτερα θὲ νάναι δὲ χάρος.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ ἔσυ μὴ δίνῃς ἀφορμὴ και δὲ θὰ δονομασθῆς

ΕΙΓΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

δειλὸς ποτέ, ὅταν καὶ ταιριάσῃς τὴν ἔωή·
φεύγει ἀπὸ τὰ σπίτια ἔσεινῶν ἡ μαυρογνέφαλη Ἔρινής
ποῦ τὴν θυσία τους δέχουνται καλόγνωμα οἱ θεοί.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Τώρ' ἀπὸ μιᾶς μᾶς ἔεγνοιαστήκανε οἱ θεοί μας,
καὶ μόνο εὐπρόσδεκτ' εἰν' ἡ χάρη τοῦ χαμοῦ μας·
γιατὶ λοιπὸν τὴν μοῖρα μου νὰ γαλιφεύω;

ΧΟΡΟΣ

Κᾶν τώρα ποῦναι δίπλα σου· γιατὶ μὲ τὸν καιρὸν
μπορεῖ τὴν γνώμη στρέφοντας ἡ Μοῖρα σου νάρθῃ
μεταλλαγμένη, μ' ἀνεμο φυσόντας πιὸ ἀταλό.
μὰ τώρ' ἀκόμα μέσα τῆς ἄγρια λαβοῦμει δργή.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Κι ἀλήθεια οἱ κάταρος λαβοῦμεν τοῦ Οἰδίπου,
καὶ πολὺ ἀληθινὲς οἱ ὀνειροφαντασίες μου
ποῦ τοῦ πατρός μας τὴν κληρονομία μεράζουν.

ΧΟΡΟΣ

Ἐμᾶς, γυναικες, ἀκουσε κι ἀ δὲ μᾶς στρέγητε.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Λέγετ' ἀρκεῖ νὰ γίνουνται· καὶ λίγα λόγια.

ΧΟΡΟΣ

Μῆν πᾶς ἔστι τὸ δρόμο αὐτὸ στὶς Ἐφτὰ πόρτες.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Λὲ μὲ στομώνεις καθδός εἶμαι ἀκονισμένος.

ΧΟΡΟΣ

Όμως τιμῆ ὁ θεός καὶ ἀν καὶ κακὴ τῇ νίκῃ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Τὸ λόγος αὐτὸ δὲν πάντε νὰ στρέγῃ δ στρατιώτης.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ τὸ αἷμα τοῦ ἕδιου σουν ἀδερφοῦ θές νὰ τρυγήσῃς;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Σὰ δίνουν τὸ κακὸ οἱ θεοὶ δὲν τὸ ξεφεύγεις.

ΧΟΡΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Τρέμω τὴ σπιτοκαταλύτρα
θεά, ποῦ μὲ θεοὺς δὲ μοιάζει,
τὴν παναλήθευτη κακῶν
προφήτισσα, τὴν Ἐρινύα,
ποῦ ἐκάλεσαν εὐγέες πατρός,
μήπως τὶς ἔωφρενες σὲ τέλος βιγάλῃ
τοῦ θεοβλαμμένου Οἰδίποδα κατάρχει,
καὶ τὶς ταγγαίν' ἡ ὀλέθρια τῶν τέκνων του ἡ ἀμάχη.

Ἐνας ἔνος τοὺς κλήρους κυβερνᾷ
ὁ Χάλυβος, π' ἀπ τὴ Σκυθία μᾶς ἥρθε,
καὶ ποῦ μεράζει τὴν κληρονομιὰ
μὲ τὸ πικρὸ σκληρόκαρδο μαχαῖρι,
καὶ τοὺς κληρώνει τόση γῆ νὰ κατοικῶν

δση καὶ νὰ βασιοῦνε πεθαμένοι,
ἀπ τοὺς μεγάλους κάμπους των
τέλεια ξεκληρισμένοι.

"Οταν πεθάνουν μὲ τὸ χέρι
δ ἔνας τοῦ ἄλλου σκοτωμένοι
καὶ πιοῦν τὰ χώματα τῆς γῆς
μαυρόπιγχτο τὸ αἷμα τῆς πληγῆς,
τὸ κρῖμα των ποιὸς θενὰ καθαρίσῃ;
ποιὸς νὰ τοὺς λούσῃ θὰ θελήσῃ;
ῶ νέες τῶν σπιτιῶν τους συμφορές
ποῦ σ' ἔνα σμίγετε μὲ τὶς παλιές!



Λέω τὴν πάλιὰ τὴν ἀμαρτία,
ποῦ ηύρε ταχιὰ τὴν τιμωρία
μὰ καὶ ὡς τὴν τρίτη τὴ γενιὰ βαστᾶ·
δταν δ Λάιος—πεισματικὰ
τοῦ Ἀπόλλωνος, ποῦ τοῦ εἴπε τρεῖς φορὲς
ἀπ τὰ μεσόμφαλα μαντεῖα τὰ Πυθικὰ
ἀπὸ βαρείες νὰ σώσῃ συμφορές
τὴν πόλη του, πεθαίνοντας δίχως παιδιά—

Μ' ἀπ τὶς ἀνόητες νικημένος ἥδονες
τὸ θάνατον ἐγέννησε στὸν ἑαυτό του,
Οἰδίποδα τὸν πατροκτόνο,
ποῦ ἐτόλμησε στὸ ἀγνὸ χωράφι
νὰ σπείρῃ, τῆς μητρὸς ποῦ ἐτράφη,
μιὰ φύτρα στὸ αἷμα βουτημένη.

κ' ή Ἀριστούλα τοὺς νύμφιους ἔσμιξε
τοὺς ἔστι φενούς σ' ἔνα κρεββάτι.

Καὶ φέρνει κύματα σὰ θάλασσα κακῶν
ποῦ τὸ ἔνα πέφτει, τὸ ἄλλο τρίκορφο ἀνεβαίνει
καὶ δλόγυρα στῆς πόλης μας
τὴν πρύμνα βράζοντας φουσκώνει
καὶ ἀνάμεσό μας σκέπῃ ἀδύναμη
πύργος τὸ λίγο πάχος του στυλώνει
καὶ τρέμω μὲ τοὺς βασιλιάδες της νὰ μὴ
βιουλιάσῃ δαμασμέν' ἡ πόλη.

Γιατὶ σὲ τέλος βγαίνουνε μὲ τὸν καιρὸν.
οἱ ἀρχαῖες κατάρες μὲ βιασεὶα στροφὴ τῆς τύχης
·Ο δλεθρος τὸν προσπερνᾷ ἐν' ἄνθρωπο φτωχῷ,
μὰ φέρνει συγκλαδόνορμο ἔρροΐςωμα
τῶν πλούσιων τῶν ἀχόρταγων ἀνθρώπων
ἡ εὐτυχία ποῦ θενὰ παραπαγάνῃ.

Ποιὸν ἄνθρωπον ἐθαύμασαν καμιὰ φορὰ
τόσον πολὺ καὶ οἱ σπιτικοὶ καὶ οἱ ἔνοι
καὶ ή πολυσύγχναστη τῆς πόλεως ἀγορά,
δσο ἐτιμούσαν τότε τὸν Οἰδίποδα,
δταν μᾶς λύτρωσε τὸν τόπο
ἀπὸ τὸ τέρμας π' ἀρπαξε τόσες ψυχὲς ἀνθρώπων;

Μὰ ὅταν στὸ τέλος ἔνοιωσεν
οἱ μαῦροις τοὺς ἀθλίους του γάμους,



τὸν πόνο του δὲ βάσταξε
καὶ στὴ μανία τῆς καρδιᾶς του
διπλὰ ἔκαμε κακά·
μὲ τὸ πατρόποτον του γέροι
τὰ μάτια του ἔχισε σπηλούνιαστα.

Καὶ στῶν παιδιῶν του ἔρριξε
τὶς κεφαλὲς κατάρες ὠργισμένες
γιατὶ τὰ γέννησε καὶ τὰ θερεψε
πικρόγλωσσες, ἄλλοι μόνο, κατάρες·
τὸ βιό τους να μεράσουν μὰ τροφὰ
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ γέροι καὶ φοβοῦνται
νὰ μὴν τὸ κάμηλη ἡ Ἔρινὺς τώρα γοργά.

ΤΡΙΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

ΑΓΓΕΛΟΣ

Λάβετε θάρρος, εὐγενῶν μητέρων κόρες,
ἀπὸ ζυγὸν ἐγκύτωσε σκλαβιᾶς ἡ πόλη·
πέσαν οἱ κομιτασμοὶ ἀντρῶν ὑπερηφάνων,
ἡροὶ· ἡ γαλήνη καὶ δὲν ἔκαμε τὸ πλοίο
νερὸν ἀπὸ τὸ βροντογύντημα τῆς τρικυμίας
βάσταξε δὲ πύργος καὶ στεριώσαμε τὶς πύλες
μὲ ἀξιόχρεους πολὺ προστάτες μονομάχους.
Πάνε καλὰ τὰ πιότερα στὶς ἔξει πύλες·
τὴν ἐβδομήν, δὲ σεβιστὸς ἐβδομαγέτης
δὲν αἶξε· Ἀπόλλων διάλεξε γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ
ἐπάνω στοῦ Οἰδίποδος τὴ γενιὰ τώρα
τοῦ Λάιου τὶς παῖδες τὶς κακοκεφαλιές του.

ΧΟΡΟΣ

Τί νέο πάντι γάτερε πρόβατα στήλη πόλη;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ο ζνας τὸν ἄλλο οκότωσε καὶ πᾶντες ἔζεινον.

ΧΟΡΟΣ

Τί; ποιοί; τρεῖς λαίνοι¹ ἀπὸ τῶν λόγων σου τὸ φόρο;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Βάστα τὸ νοῦ σου καὶ ἀπονῆστοι γνοὶ τοῦ Οἰδίποι

ΧΟΡΟΣ

Οἵμενα δὲ μαύρη! συμφορῶν προφήτης εἶμαι.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Λόγο δὲν ἔχει ἐφάγανε κ' αἴ δυν τους χῶμα.

ΧΟΡΟΣ

Ἐφθασαν ως ἐκεῖ; βαρειά, μὰ πέ μου τα δημος.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐτσι μὲ γέραια ἀδερφικὰ ἐσκοτωθῆσαν.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ ἔτσι πολὺ κοινὴ τῶν δυῶν ἦταν² δὲ τόγη.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ αὐτὴ ἀφανίζει τὴν τρισάμβλια γενεά τους.
Τέτοια ἀφορμὴ λοιπὸν χαρᾶς μαζὶ καὶ ίύπης



ἔχομ³ ἔμεις⁴ δὲ πόλη μας νικᾶ, μὰ οἱ δυνά μας
οἱ ἀρχοντες καὶ στρατηγοὶ μὲ δουλεμένο
σίδερο σκυτεύο τὰ κτήματά τους δλα
μεράσανε, καὶ θάγουν ὅση στήλη ταφή τους
ἢν πάρουν γάρων, σύμφωνα μὲ τις κατάρες
ζάνοντας κατοική τις ἀθλες τοῦ πατρός των.
Σύδιηρ⁵ δὲ πόλη μὰ τῶν δυν της βασιλεύδων
ἴπια τὸ αἷμα δὲ γῆ τάλληλοσκοτωμοῦ των.

ΧΟΡΟΣ

(ἀναποικιλών)

Ω μεγάλε θεὲ Λία καὶ σεῖς πολιοῦχοι
θεοί, ποῦ τοῦ Κάδμου τοὺς πύργους
διαμεντεύετε⁶ αὐτοῖς,
χαρὰ τάχα νὰ δεξιοὶ καὶ τραγούδια νὰ πῶ
γιὰ τῆς πόλης μας τῇ σωτηρίᾳ,
ἢ νὰ κλήψω τοὺς ἄμιοιδους καὶ θλιβεροὺς
πολεμάρχους;
ὅπου βέβαια σύμφωνα μὲ τὸνομά τους
ἐτεύκλειτοι ἀλλήλεια καὶ πολυνεικεῖς
ἀπ τὴν ἄδικη γνώμη τους πᾶνε.

ΤΡΙΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Ω μαύρη καὶ τελεία κάταιρα
τοῦ Οἰδίποδα καὶ τῆς γενεᾶς του,
ἔνα κακὸ μοῦ πέφτει στήλη καρδιά μου σύγκρο
καὶ σὰν μανάδι γιὰ τὸν τάφο τους
ξέσπασα σὲ μοιρολόγια,
ἀκούοντας τὸ αίματοκύλισμα

καὶ τὸν πακὸ τὸ βιάντο ποῦ βρῆκαν·
κιταριμένη ἀλήθει· αὐτὴ
τοῦ κονταριοῦ τονε ἡ συναυλία!

Τοῦτο πέραι καὶ οὔτε ἀπόσπους
ἡ εὐχὴ πονδωσε διατέρως,
ὅς πέραι ἡ ἀνυπάκουη γνώμη ἐβάσταξε
τοῦ Λάϊον· καὶ τῶρα γνοιάζομει
τὴν πύλην μας, γιατὶ δὲν χάνουνε
τὴ δύναμη τους οἱ χοησμοί. Ὡς πολυστέναχτοι·
ἀνήκουστο ποῦ ἔκάμετε τὸ πρᾶμα
καὶ ἥριθμαν ἀλήθεια συμφορέες
νὰ κλαίῃ κανεὶς δχι μὲ λόγια.

ΕΞΟΔΟΣ

Νὰ τ' αὐτοφάνερα, ὅσα μᾶς εἴπε διηρυξ....
πένθος διπλὸ καὶ συμφορὰ διπλὴ
τῶν δυὸ νεκρῶν ποῦ σκότωσε
δ ἔνας τὸν ἄλλο·
διπλὰ σωστὰ σφαγτάρια αὐτὰ
καὶ τὶ νὰ πῶ;
Τὶ ἄλλο, ἢ πόνοι σ' ἄλλους πόνους
μέσα στὰ σπίτια θρονιασμένοι;
Μὰ μὲ τὸν πρίμον ἀγέρα, φύλες, τῶν θρήνων
στὶς κεφαλές σας λάμνετε γύρω
κουπὰ τὰ χέρια σας γιὰ τὴν πομπὴ
ποῦ πάντ' ἀνάμεσα πό τὸν Ἀχέροντα τραβάσι καὶ πάει
τὸν ἄγιο δρόμο της ποῦ τὸν περνοῦνε μαῦρα πανιά,
δρόμον ἀνήλιαγο, ποῦ δὲν τὸν πάτησε ποτὲ δ Ἀπόλλωνας



καὶ φέρνει πέρα
στὴν παντοδόχα καὶ ἄφαντη ἔξερα.

Ἄλλὰ ἵδού τις αὐτές, νὰ πληρώσουν πικρὸ
χρέος ἔρχουνται, ή Ἀντιγόνη κ' ή Ἰσμήνη,
νὰ θρηνήσουν τὰ δυό τους ἀδέρφια·
καὶ θαρρῶ μὲ τὸ δίκιο στάλησεια
ἄπο μὲς στὰ βαθύκολπα ὠραῖα τους στήθια
τῆς καρδιᾶς των μὰ γύσουν τὸν πύνο.
Ἄλλ' ἐμεῖς εἶναι δίκιο καὶ πρὸν ἀπ' αὐτές
τὸν παράφωνον ὑμνον
νὰ τονίσωμε τῶν Ἐρινύων
κι ἀπὸ πάνω νὰ ψάλλωμε
μισητὸ τὸν παιᾶνα τοῦ Ἄδου.

Ω πὸ δυστυχισμένες ἐσεῖς ἀδερφὲς
ἄτ' ὅλες ποῦ ἔρωστα ριή μέση τους γύρω φυροῦνε
δακρύζω, στενάζω καὶ δύλος κανένας δὲν εἶναι
πῶς δτὶ ἀπ τὰ βάθη δὲν κλαίω τῆς ψυχῆς.

὾ιμέ, ωῖμέ, κακόγνωμοι
στοὺς φύλους ἀνυπάκουοι
στὶς συμφορὲς ἀδάμαστοι,
τὰ πατρικὰ ἐρημάζετε
σπίτια μὲ τὴν ἀμάχη σας!
Ἄθλιοι βέβαια ποῦ ηὔρανε
καὶ θάνατο ἀθλιώτατο

γιὰ τῶν σπιτιῶν τους χάλασμό.

Τὸν τείχους κάτω ἐρρέξετε,
ἀλλοίμονο, μονάγοι σας
καὶ πικροὺς θρόνους εἰδετε·
μὰ τῷρα ἐσυβαστήκετε
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
Κι ἀλήθεια ἡ σεβαστὴ Ἐρινὺ;
τοῦ Οἰδίποδα πατέρα σας
ἔτελειώσε τίς κάταρες.

’Απ τὰ ζερβά τρυπημένοι.
—Κι ἀλήθεια τρυπημένοι
στὰ δρόσπλαγχνα πλευρά.
—’Αλλοί, δυστυχισμένοι,
ἄλλοι καὶ στὶς κατάρες
ποὺ φέραν τὴν ἀντίφονη τῇ συμφορᾷ!
—Λαβωματιὰ πέρα γιὰ πέρα
στὰ σπίτια τους καὶ στὰ κοριμά,
μ’ ἀνήκουστην ἀψύζυμιὰ
μὲ μοῖραν ὅχι διάφορη
ἀπ τὴν κατάρα τοῦ πατέρα.

Καὶ μὲς στὴν πόλη ὁ στεναγμὸς
περνᾶ· στενάζουνε κ’ οἱ πύργοι
κ’ ἡ χώρα ποὺ τοὺς ἀγαποῦσε
καὶ στὸν διαδόχους μένουνε
τὰ κτήματα, γι’ αὐτὰ ποὺ ἡ ἀμάχη

κι ὁ ἄθλιος θάνατος τοὺς βρῆρα.

—Μὲ ίσιαδα μεραστήκανε
οἱ ἀψίναρδοι τὰ κτήματά τους,
κ’ οἱ φίλοι τους παράπονο δὲν ἔχομε
μὲ τὸ συβιβαστή τους
καὶ δὲ χαρίστηκεν ὁ Ἀρης.

”Ἐτσ’ εἶναι τῷρα σιδεροχτυπημένοι
καὶ τοὺς προσμένει σιδεροχτυπημένη,
ἴσως νὰ πῇ κανεὶς «καὶ ποιέ;»
τῶν πατρικῶν τους τάφων ἡ κληρονομιά.

Πολὺς ἀχὸς τοὺς προβοδῷ
σπαραγκικ’ ἀτ τὰ σπίτια μοιρολόγια
γιομάτα πόνους καὶ στενάγματα,
ποὺ βγαίνουν μοναχά.
Ἄραγλα κι ἄχαρα, π’ ἀλήθεια
κλαῖμε ἀπ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς,
ποὺ γιὰ τοὺς δύο τοὺς βασιλιάδες
λυδόνει ἀπ τὸ κλᾶμ’ ἀληθινά.



Κ’ ἔχεις ἀκόμη νὰ πῆς γιὰ τοὺς ἀθλίους
πόσα στὴν πόλη κάμανε κακὰ
καὶ πόσα καὶ στὰ τάγματα δλῶν τῶν ξένων
ποὺ πάθανε στὸν πύλεμο τόση φυσορά.
Δυστυχισμένη, ποὺ τοὺς ἐγεννοῦσε,
μὲς σ’ δλες τίς γυναικες ὅσες
μαννάδες λέγουνται παιδιῶν,
ποὺ πῆρεν ἄντρα τὸ δικό της γυιό,

καὶ γέννησεν αὐτοὺς ποῦ τέτοιο τέλος
τοὺς βρῆκε, νὰ σκοτώσουντε ὁ ἔνας τὸν ἄλλο
μὲ κέρι ἀδερφικό.

Ἄληθεια ἀδερφικὰ καὶ πανωλέθρια
καὶ μ' ὅχι φίλικὰ λαβόματα
μὲ φρένα μανιαμένα
πὸ τέλος τῆς ἀμάχης τῶν.
Τύρα ή ἔκθοητα ἔπαυσε
καὶ σιμέουντα στὰ χώματα
τὰ αίματοποιισμένα
καὶ τώρα εἶναι ἀληθινὰ
κ' οἱ δυό τους ἔναι αἷμα.

Πικρὸς στὶς μπερδεψιὲς ἔγχωριστῆς
δέξιος δέ περατινὸς ποῦ βῆκε ἀπὸ τὴν φωτιά,
τάκονισμένο σίδερο· καὶ τῆς κληρονομιᾶς
πικρὸς δέ "Ἄρης στάθηκε μὰ καὶ ἄξιος μεραστῆς
καὶ τὴν κατάρᾳ τοῦ πατρὸς ἔβγαλε ἀληθινή.

"Ἔγουν τὸ μερδικὸ ποῦ ἐλάχανε·
ἀπὸ τὴν μερασιά, δέ οἱ μαῦροι, τῶν κτημάτων
καὶ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα ποῦ τοὺς σκέπασε
ἄβυσσο πλοῦτο τώρα θάχουν.

"Ωὶμέ! ποῦ ἐστεφανώσετε
μὲ συμφορὲς πολλὲς τὰ σπίτια·
καὶ στερνὸ τώρα ἐρέκαξαν
στριγγὰ τὸν Ἐπινίκιο οἱ Κατάρες
ἀφόντας τάσταμάτηγο φευγιδ



ἐπῆρ' ή γενεὰ καὶ πάει.
Τῆς "Ἄτης στέκεται τὸ τρόπαιο
στὶς πύλες ποῦ σκοτώθηκαν καὶ μόνο
ἀφοῦ τοὺς δυό τους νίκησεν
ἔλοιφραξε κ' ή Μοῖρα.

"Ο θρῆνος τῆς Ἀντιγόνης καὶ Ἰσμήνης·

ANTIPONH

Πληγὴν ἔδωσες, πληγὴν ἔλαβες.

ΙΣΜΗΝΗ

Τὸν ἔσκότωσες καὶ σκοτώθηκες.

ANTIPONH

Μὲ κοντάρι τὸν σκότωσες.

ΙΣΜΗΝΗ

Μὲ κοντάρι σκοτώθηκες.

ANTIPONH

"Ω, κακόπραγος.

ΙΣΜΗΝΗ

"Ω, κακόπαθος.

ANTIPONH

Χυθῆτε θρῆνοι μου.

ΙΣΜΗΝΗ

Χυθῆτε δάκρυά μου.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ANTIPONH

'Απὸ τοὺς θρήνους τὸ νοῦ μου γάνω.

ΙΣΜΗΝΗ

'Απ τὴν καρδιά μου θρηνῶ στενάζω.

ANTIPONH

'Ω πολυθρήνητ' ἐσύ.

ΙΣΜΗΝΗ

Καὶ σὺ πάλι τρισάμοιρε.

ANTIPONH

'Απὸ δικὸν ἐσκοτώθηκες.

ΙΣΜΗΝΗ

Καὶ σὺ δικὸν ἐσκότωσες.

ANTIPONH

Διπλᾶ νὺ λές.

ΙΣΜΗΝΗ

Διπλᾶ νάκοῦς.

ANTIPONH

Διπλὲς μᾶς στέκουν συμφορές.

ΙΣΜΗΝΗ

'Αδερφικὲς τὶς ἀδερφές.



ΕΠΙΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ANTIPONH KAI ISMHNH

'Ιώ, Μοῖρα, μεγάλοδωρη πόνων πικρῶν
καὶ τρανῆ του Οἰδίποδα
μαύρη Ἐρινύα, μεγάλη σου ἡ δύναμη.

Αἴ, αἴ — Αἴ, αἴ.

ANTIFONH

Συμφορές κακοθάρητες

ΙΣΜΗΝΗ

'Ἐπιστρέφοντας μόφερες.

ANTIPONH

Γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἥρθε γυρνόντας.

ΙΣΜΗΝΗ

Καὶ χάνει τὴ ζωή του ὁρμόντας.

ANTIPONH

Τὴν ἔχασεν ἀλήθεια αὐτός.

ΙΣΜΗΝΗ

Καὶ τὴν ἐπῆρε κι αὐτουνοῦ.

ANTIPONH

'Ω ἀδλία μανία.

ΙΣΜΗΝΗ

Καὶ τρισάμλια πάθη.

ANTIPONH

Πολυστέναχτες λῦπες.

ΙΣΜΗΝΗ

Πολυυθρήνητες θλῖψες.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΙ ΙΣΜΗΝΗ

Ίώ, Μοίρα, μεγάλοδωρη πόνων πικρῶν
καὶ τρανῆς τοῦ Οἰδίποδα
μαύρη Ἐρινύα μεγάλη σου ἡ δύναμη.

Ἄτ, αῖ — Άτ, αῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δοκίμασες καὶ ἔχεις νὰ πῆς.

ΙΣΜΗΝΗ

Πίσω δὲν ἔμεινες καὶ σύ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἄφοῦ στὴν πόλη γύρισες

ΙΣΜΗΝΗ

Κι ἀρματωμένος στάθηκες
ἀντίκρυν στὸ κοντάρι του.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Φριχτὰ νὰ λέσ.

ΙΣΜΗΝΗ

Φριχτὰ νάκοῦς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ωἴμε κακά.

ΙΣΜΗΝΗ

Ωἴμε δεινά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Στὰ σπίτια καὶ στὴ χώρα μας.

ΙΣΜΗΝΗ

Κι ἀκόμα πιότερο σὲ μέ.

ΕΙΓΑ ΕΙΓΗ ΘΗΒΑΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἄλλοιμονό σου βασιλιᾶ μου Ἐπεοκλῆ.

ΙΣΜΗΝΗ

Ἄπ' ὅλους πὸ πολύκλαυτες, ἀλλοὶ καὶ σύ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΙ ΙΣΜΗΝΗ

Ωἴμε ποῦ ἐτυφλωθήσετε
ἄπ τῶν θεῶν τῇ βλάβῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ωἱμένα, τὰ κορμάκια σας
ποιὸς τόπος γῆς θὺ λάβῃ;

ΙΣΜΗΝΗ

Σὲ πὸ θὲ νὰ τὰ θάψωμε
χόμια πὸ τιμημένο;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΙ ΙΣΜΗΝΗ

Ω μνῆμα, στοῦ πατέρα σας
τὸ πλάι ετοιμασμένο!

ΚΗΡΥΞ

Πρέπει, ὅτι ἀποφάσισαν καὶ ἀποφασίζουν
οἱ προύχοντες αὐτῆς τῆς πολιτείας τοῦ Κάδμου,
νὰ πῶ νὰ μάθετε. — Αὕτὸν τὸν Ἐπεοκλέα,
ποῦ ἀτ' ἀγάπη τῆς πατρίδας του ἔχει πέσῃ
ἔκει ὅπου ἀξίζει τὰ καλὰ τὰ παλικάρια,
νὰ θάψουν μὲ τιμὲς στὴ χώρα ἀποφασίζουν.
τέτοια ἔχει λάβῃ προσταγὴ νὰ λέω γιὰ τοῦτον.
Μὰ τὸν νεκρὸν ἀδεօφό του αὐτόν, τὸν Πόλυνείκη,



αταφοςέξω νὰ φιχτῇ, θροφή τῶν σκόλων,
γιατὶ είναι χαλαστῆς τῆς χώρας τῶν Καδμείων,
ἀν κάπιοις ἀτὸς τοὺς θεοὺς δὲν τοῦ κρατοῦσε
τὸ δόρυ του· μὲν καὶ νεκρὸς τὴν ἄμαρτίν
τῶν θεῶν θάγη τῆς πατρίδας του, γιατ’ ἡρθὲ
μὲ ξένον ἀπ’ ἔξω στρατευμα, ἀτιμάζοντάς τους
καὶ ἐκδύνοσεν τὴν χώρα του. Λοιπὸν ὠρίσθη
ἄτιμη ἀπὸ τὰ δρνια τὰ πετούμενα νὰ λάβῃ
τιφή, καὶ μᾶξια νὰ βρῇ τὸ ἐπίχειρά του, δίχως
νὰ τοῦ σωριάσουν χέρια χῶμα γιὰ μνημονῖον,
δίχως νὰ τιμηθῇ μὲ δέξυθιοι μοιρολόγια,
δίχως φίλος κανεὶς τὸ ξόδι του ἀκλουθήσῃ.
τέτοιαν ἀπόφαση ἔλαβαν οἱ πρόκριτοί μας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μὰ καὶ ἐγὼ πάλι στοὺς προκρίτους λέω τῆς Θήβας:
καὶ ἀν κανεὶς ἄλλος δὲ θελήσῃ νὰ τὸν θάψῃ
μαζὶ μὲ ἔμένα, μόνη μου δὲ νὰ τὸν θάψω,
καὶ ἀπάνω μου ἀντὸν τὸν κίνδυνο θὰ πάρω
τὸν ἀδερφό μους θάψοντας· ντροπὴ δὲν τρχω
νὰ δεῖξω ἀνυπάκουη ἀναρρήσια στὴν πόλη.
Εἶναι ισχυρὸς δεσμὸς τὸ κοινὸ σπλάχνον, δπου
ἔλαβαμε ξωὴ καὶ οἱ δυό, ἀπὸ μιὰ μάννα
δυστυχισμένη καὶ ἔναν ἀμιορδο πατέρα.
Λοιπόν, ψυχὴ μου, θέλοντας πάρο καὶ σὺ μέρος
ἀπὸ τὸ κακό πού ἀθέλητα ἔκαμενος
καί, ζωντανή, φιλάδελφο φρόνημα δεῖξε
στὸν πεθαμένο—καὶ οὐδὲ οἱ λύκοι θὰ γευτοῦνε
τὶς σάρκες του οἱ λιμάντεροι· ἀς μὴν τὸ βάλῃ



ΕΠΙΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

κανεὶς στὸ νοῦ του· γιατ’ ἐγώ, ἀν καὶ γυναικα,
τάφο καὶ χῶσμα θαύμω τρόπο νά του κάμω.
φέροντας στοῦ βισσίνου μου πέπλου τὸν κόλφο
νὰ τὸν σκεπάσω· καὶ μὴν πῆς ἀλλιῶς πᾶς θίνω·
τρόπο θαύμω τὸ θάρρος μου γιὰ νὰ τὸ πράξῃ.

ΚΗΡΥΞ

Σοῦ λέω στὴν πόλη ἐνάντια μὴ θές νὰ κάμῃς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καὶ γὰρ σοῦ λέω τὰ περιττὰ σὲ μὲ μὴν κοίνης.

ΚΗΡΥΞ

Σκληρὸς δὲ λαός, μιὰ ποῦ ἀπὸ τὸν κίνδυνο γλυτώσῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Σκληροῖς, μὰ δικιας ἀταφος αὐτὸς δὲ μένει.

ΚΗΡΥΞ

Μὰ αὐτὸν ποῦ δὲ πόλη ἐχθροεύεται, σὺ θὰ τὸν θάψῃς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἐγειρ κοιθῇ ἀπὸ τοὺς θεοὺς τώρα πιὰ τοῦτος.

ΚΗΡΥΞ

Οχι δικιας πρὸν σὲ κίνδυνο φέξῃ τὴν χώρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τὸ ἀδικο μὲ ἀδικο ἡθέλησε νὰ τὸ πληρώσῃ.

ΚΗΡΥΞ

Μ’ ἀντὶς γιὰ ἔνα, τὸ ἀχτὶ του τοῦ βηγακέ σ’ δλους.

Στεφνή τελειώνει άπω τοὺς θεοὺς ή "Ἐρις τὸ λόγον
μὲν ἀλλὰ τὸν θίσφον· καὶ τὰ λόγια σου μὴ γάνης.

ΚΗΡΥΞ

Κάμε τοῦ κεφαλιοῦ σου· ἔγθο — εἴπα καὶ ἀπόειπα.

ΧΟΡΟΣ

"Ἄλλοίμον' ἄλλοίμονο !
ὢ μεγιλόγνωμες, σπιτοκαταλύτρες,
Κῆλες Ἐρινύες, ποῦ καὶ τοῦ Οἰδίποδα
ξεπατύσετε" ἔτσι πρόδρομα τὸ γένος,
τί νὰ γένω, τί νὰ κάμω, τί νὰ σοφιστῶ ;
πᾶς νὰ τὸ τολμήσω, μήτε νά σε κλάψω
μήτε καὶ νεκρὸν νά σε ξοδιάσω ;
Μὰ φοβοῦμαι — καὶ τραβιοῦμαι —
τὴν ὁργὴν τῶν πολιτῶν.
"Ἄχ, ἐσένα πολλὰς θὰ σὲ κλάψουνε
μοιρολογῆτες.
Μὰ ἐκεῖνος δ ἄθιτος ἀθρόγνιτος
μὲν μονάχα τὸ κλάψιμο τῆς ἀδερφῆς
ιλλε νὰ πάῃ — καὶ ποιὸς νὰ τὸ στρέξῃ ;

Α' ΗΜΙΧΟΡΙΟ

"Ἄραι κάμη" ἡ πόλη καὶ ἀς μὴν κάμη
ὅσοι κλάψουνε τὸν Πολυνείκη,
ἄλλ' ἐμεῖς θὲ νὰ πάμε μαζὶ νὰ τὸν θάψομε
συνοδειά της· γιατὶ στὴ γενιά της
είναι τούτη ἡ θλίψη κοινή.

Ἐνῶ ἡ πόλη μιὰ ἔτσι καὶ μιὰ πάλι ἀλλιός
παραδέχεται πάντα τὸ δίκιο.

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟ

Καὶ μεῖς πάλι θὰ πάμε μ' αὐτὸν
καθίδες τὸ σωστὸν
παραδέχετε" ἡ πόλη μαζὶ καὶ τὸ δίκιο.
Γιατί, ποθεα δ θεὸς καὶ τοῦ Δία ή βούλη,
αὐτὸς τὴ διαφέντεψεν ἔπειτα πιάτερο
τῶν Καδμείων τὴν πόλη, νὰ μὴ θαλασσώσῃ
καὶ νὰ μὴν τὴν πατήσῃ
τὸ κῆρα τῶν ξένων ἀντρῶν.

ΤΕΛΟΣ



Η Σειρά των Ἀρχαίων Ἑλλήνων, Συγγραφέων, τῶν Ἐκδόσεων Φίξη, δεῖπον εἶναι σταθμός στην Ἑλληνικὴ χρονικά. Για πρώτη φορά προσφέρονται συστηματικὸν ἐλληνικὸν ἀναγνωστικὸν κοινό, οἱ ὄρχαία Ἑλληνικῆς σκέψης (Ιστορία, φιλοσοφία, ποίηση, δρᾶμα, δικαιονίας καὶ πολιτικὸς λόγος) σὲ δημιουργικές μεταφράσεις της, ἀπὸ τοὺς ἀριστουργούστες τοῦ πόκευ, στὴν πεπονικὴν πορφὴ καὶ κήρη ἔξελισσομένη τὸ γλωσσικό της δργανό. Ο "Οἰνπρος, οἱ Τραγικοὶ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Θουκιδίδης, ὁ Πλάτων, ὁ Εὐγενίδης, ὁ Αριστοτέλης, ὁ Θεόκριτος, ὁ Θεόφραστος, ὁ Ἐκικητητὸς, ὁ Πλούταρχος, ὁ Λουκιανὸς κλ. προσφέρονται καὶ σήμερα, στὶς κλασικές πιὰ μεταφράσεις τῶν Πολυλᾶ, Ραγκαβῆ, Μωραΐδη, Κονδυλάκη, Περιώτη, Γρυζάρη, Τανάγρα, Πολέμη, Καμπάνη, Καζαντζάκη, Βάρναλη, Αδυέρη, Βουτιερίδη, Ζερβοβ, Φιλαδελφέας, Τσοκόπουλος, Σιγεφόρος, Κ. Χρηστοφάνου κλπ, σὲ μιὰ σύγχρονη σειρὰ ἐκδόσεων βιβλίου τούτης, πρόγμα καὶ ἐπιστημονικὴ γίνεται γιὰ πρώτη φορά, συστηματικά, στὴν Ἑλλάδα.

"Επτά ἑπτά

Θήβας Τὸ δρᾶμα ποῦτο δικαφέρεται στὴν τραγικὴ μοῖρα τῷ δύο ἥγιῶν τοῦ Οἰδίποδα, τοῦ μονομαχῶντας γιὰ τὸν θρόνο τὸν Θηρῶν, ἀλληλοσυστῶνται. Ο δύος τῶν Ἐρινύων καὶ ὁ παθητικῶτας θρῆνος τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Ἰστιγήνης γιὰ τοὺς σκοτωμένους ὁδεῖφους τῶν εἰναὶ ἀπὸ τοὺς λυρικῶτερους τῆς ἀρχαϊστικῆς διαστάσεας. Η μετάρραστη, σὲ στίχους, ἀριστοτεχνική, μὲ φιλογικὴ ἔχρισις καὶ δύναμη ὄφους, τοῦ Γρυπάρη.

Η ΚΛΙΒΑΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, ΕΠΙΒΛΗΤΟΝ ΑΝΑΤΥΠΟΣΜΕΝΗ ΆΠΟ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΛΙΒΑΙΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36
ΦΕΚΣΑΛΟΔΙΚΗ, ΕΠΙΜΗΧΑΝΗ 61

ΤΙΜΗ ΤΟΜΟΥ ΔΡΑΧΜΕΣ 10